

Libor Klimek

Leges

Aplikačné otázky
európskeho
vyšetrovacieho
príkazu
na európskej
úrovni

teoretik

Libor Klimek

Aplikačné otázky európskeho
vyšetrovacieho príkazu
na európskej úrovni

Vzor citace:

KLIMEK, L. *Aplikačné otázky európskeho vyšetrovacieho príkazu na európskej úrovni*. Praha: Leges, 2024. 58 s.

Autor:

doc. JUDr. et PhDr. mult. Libor Klimek, PhD., Dr. h. c.

Recenzenti:

pplk. prof. JUDr. Mgr. Jana Šimonová, PhD. – Akadémia Policajného zboru
v Bratislave, prorektor

doc. JUDr. Simona Ferenčíková, PhD. – Právnická fakulta Univerzity Pavla
Jozefa Šafárika v Košiciach, prodekan fakulty

JUDr. Martin Mihók, PhD., LL.M. – prokurátor

Monografia bola publikovaná v rámci projektu VEGA č. 1/0100/24 „Zavedenie európskych trestných činov do právneho poriadku Slovenskej republiky“.

Aplikačné otázky európskeho vyšetrovacieho príkazu na európskej úrovni	Rozsah diela: 3,24 AH
--	-----------------------

Vydalo Nakladatelství Leges, s. r. o., Lublaňská 4/61, Praha 2,
v roce 2024 jako svou 972. publikaci.

Edice Teoretik

Vydání první

Návrh obálky Michaela Vydrová

Sazba Lucie Kuthanová

www.knihyleges.cz

© Libor Klimek, 2024

ISBN 978-80-7502-771-9 (e-book)

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Klimek, Libor, 1985-

Aplikačné otázky európskeho vyšetrovacieho príkazu na európskej úrovni / Libor Klimek. -- Vydání první. -- Praha : Leges, 2024. -- 1 online zdroj. -- (Teoretik)
Obsahuje bibliografii a bibliografické odkazy

ISBN 978-80-7502-771-9 (online ; pdf)

* 343.1:341.171(4) * 343.13 * 341.171(4) * 340.132 * 347.951 * (4) * (048.8) *
(0.034.2:08)

- Soudní dvůr Evropské unie
- evropský vyšetřovací příkaz
- trestní řízení -- země Evropské unie
- evropské právo
- aplikace práva -- země Evropské unie
- soudní rozhodnutí a stanoviska -- země Evropské unie
- monografie
- elektronické knihy

343 - Trestní právo [16]

Obsah

Zoznam použitých skratiek	6
Úvod	7
Kapitola 1 Európsky vyšetrovací príkaz ako nástroj spolupráce v trestných veciach	8
1.1 Všeobecný kontext	8
1.2 Európska právna úprava: smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze	11
1.3 Vnútroštátna právna úprava: zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach	15
Kapitola 2 Európsky vyšetrovací príkaz vydaný na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-724/19 – H. P.	18
2.1 Návrh na začatie konania	18
2.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky	18
2.3 Analýza Súdneho dvora	20
2.4 Výrok rozhodnutia	25
Kapitola 3 Európsky vyšetrovací príkaz vydaný prokuratúrou: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19 – A. a iní	27
3.1 Návrh na začatie konania	27
3.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky	27
3.3 Analýza Súdneho dvora	30
3.4 Výrok rozhodnutia	36
Kapitola 4 Európsky vyšetrovací príkaz a neexistencia opravných prostriedkov: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-324/17 – Ivan Gavanozov („Gavanozov I“)	37
4.1 Návrh na začatie konania	37
4.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky	37
4.3 Analýza Súdneho dvora	39
4.4 Výrok rozhodnutia	41

Kapitola 5 Európsky vyšetrovací príkaz a neexistencia opravných prostriedkov: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-852/19 – Ivan Gavanozov („Gavanozov II“)	42
5.1 Návrh na začatie konania	42
5.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky.....	42
5.3 Analýza Súdneho dvora	44
5.4 Výrok rozhodnutia.....	50
Záver	51
Použité zdroje	53
O autorovi	57

Zoznam použitých skratiek

EÚ	Európska únia
Charta základných práv EÚ	Charta základných práv Európskej únie. Úradný vestník EÚ, C 83/389, 30. marec 2010
rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači	rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Úradný vestník Európskych spoločenstiev, L 190/1, 18. júl 2002
smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze	smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach. Úradný vestník Európskej únie, L 130/1, 1. máj 2014
SR	Slovenská republika
zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach	zákon Národnej rady SR zo 6. septembra 2017 č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach v znení neskorších predpisov
Zmluva o EÚ	Zmluva o Európskej únii. Úradný vestník EÚ, C 83/13, 30. marec 2010
Zmluva o fungovaní EÚ	Zmluva o fungovaní Európskej únie. Úradný vestník EÚ, C 83/47, 30. marec 2010

Úvod

Európsky vyšetrovací príkaz je jedným z nástrojov justičnej spolupráce v trestných veciach, ktorý je založený na vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí. Justičná spolupráca v rámci Európskej únie založená na mechanizme vzájomného uznávania je podporou boja proti trestnej činnosti, vrátane tzv. európskych trestných činov.¹ Jedným z takýchto nástrojov je európsky vyšetrovací príkaz.

Za účelom zavedenia a riadneho fungovania európskeho vyšetrovacieho príkazu bola na úrovni EÚ predstavená smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze. Do právneho poriadku SR bola táto smernica zavedená (implementovaná) prostredníctvom zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach. Na jednej strane, právna úprava regulačne obsiahla predpokladané otázky súvisiace s riadnym fungovaním európskeho vyšetrovacieho príkazu. Na strane druhej, ani najprecíznejšia právna úprava, žiaľ, nedokáže obsiahnuť všetky potrebné otázky, hlavne jej tvorcami nepredpokladané otázky. V rámci aplikačnej praxe sa stále objavujú polemické otázky, ktorých odpoveď právna úprava nepozná, a to otvára možnosť vyjadriť sa Súdnemu dvoru EÚ.²

Monografia sa zaoberá aplikačnými otázkami európskeho vyšetrovacieho príkazu na európskej úrovni. Preskúmava najprv teoretické východiská tohto inštitútu s osobitným zameraním na právny základ (Kapitola 1). Následne preskúmava aplikačné polemické otázky (Kapitoly 2 až 5) – ide o aplikačnú prax Súdného dvora EÚ. Pravda, náročnosť polemických otázok, ktorými sa zaoberal v rámci konaní o prejudiciálnych otázkach, je vysoká. Na strane druhej, ich spracovanie v prepojení na teoretické východiská je zrozumiteľnejšie.

Monografia je adresovaná právnej obci špecializujúcej sa v oblasti trestného práva, a to tak akademikom ako aj praktikom – advokátom, sudcom, prokurátorom a príslušníkom Policajného zboru SR. Cenné poznatky v nej nájdú taktiež študenti doktorandského štúdia v odbore Trestné právo.

---

¹ Porovnaj: KLIMEK, L. *Základy trestného práva Európskej únie*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, 264 strán; KLIMEK, L. *Mutual Recognition of Judicial Decisions in European Criminal Law*. Cham: Springer, 2017, 742 strán.

² Ku kompetenciám Súdného dvora EÚ pozri: FUNTA, R. – JURIŠ, F. – KLIMEK, L. *Európske právo, 3. doplnené a rozšírené vydanie*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2024, 516 strán.

Kapitola 1

Európsky vyšetrovací príkaz ako nástroj spolupráce v trestných veciach

1.1 Všeobecný kontext

Pri cezhraničnej trestnej činnosti v rámci EÚ je potrebné, aby naplneniu trestného konania nebránili rozdiely medzi justičnými systémami členských štátov. V tejto súvislosti je dôležité podporovať **spoluprácu pri získavaní dôkazov v trestných veciach**. Pre úspešnosť vyšetrovania trestnej činnosti v EÚ je rozhodujúcim prvkom spolupráca.³ Už spolu s nadobudnutím účinnosti Amsterdamskej zmluvy⁴ v roku 1999, t. j. prvej zmluvy revidujúcej Zmluvu o EÚ,⁵ bola mnohokrát zdôraznená potreba uľahčiť zhromažďovanie dôkazov v cezhraničnom kontexte a presadzovať prípustnosť týchto dôkazov.

Počas ostatných dekád bolo prijatých množstvo nástrojov na účely získavania či zabezpečovania dôkazov v rámci EÚ, no každý z nich mal osobitný charakter. V ostatnom vývoji v oblasti trestného práva, alebo ešte presnejšie – vývoj v oblasti europeizácie trestného práva, nasmeroval EÚ predstaviť jeden univerzálny nástroj. Je ním **európsky vyšetrovací príkaz** (ďalej len „EVP“; angl. *European investigation order*). Jeho zavedenie pramení v tom, že existovali dva odlišné druhy pravidiel pri získavaní dôkazov na účely trestného konania. Na jednej strane, boli nimi nástroje založené na *zásade vzájomnej pomoci*, ktoré boli prijaté zmluvným právom na medzinárodnej úrovni. Do tejto skupiny patrí najmä *Európsky dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach*⁶ z roku 1959, *Schengenská dohoda*⁷ z roku 1985 a *Dohovor o vzájomnej*

---

³ Komisia Európskych spoločenstiev (2009): Zelená kniha o získavaní dôkazov v trestných veciach medzi členskými štátmi a o zabezpečení ich prípustnosti, KOM(2009) 624.

⁴ Amsterdamská zmluva, ktorá mení zmluvu o Európskej únii, zmluvy o založení Európskych spoločenstiev a niektoré súvisiace akty. Úradný vestník ES, C 340, 10. november 1997.

⁵ Pôvodný text – Úradný vestník ES, C 191, 29. júl 1992. Aktuálne konsolidované znenie – Úradný vestník EÚ, C 83/13, 30. marec 2010.

⁶ Európsky dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach. Rada Európy, Štrasburg, 20. apríl 1959.

⁷ Dohoda medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach,

*pomoci v trestných veciach*⁸ z roku 2000. Na strane druhej, možno hovoriť o nástrojoch založených na *zásade vzájomného uznávania*, ktoré boli prijaté v rámci bývalého medzivládneho III. piliera EÚ (Policajná a justičná spolupráca v trestných veciach; III. pilier EÚ nevytvoril síce nové nadnárodné právo, ale jeho existencia objasnila, že justičná spolupráca v trestných veciach je záležitosťou spoločného záujmu všetkých členských štátov EÚ).⁹ Medzi nástroje získavania dôkazov na účely trestného konania, založené na vzájomnom uznávaní, patrili príkaz na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ¹⁰ a európsky príkaz na zabezpečenie dôkazov.¹¹

Predstavenie EVP bolo politické rozhodnutie.¹² Pozornosť na vzájomné uznávanie bola upriamená už v roku 1999, a to na zasadnutí Európskej rady v Tampere (Fínsko). V záveroch z tohto zasadnutia je vzájomné uznávanie považované za základ justičnej spolupráce. Uvádza sa v nich, že posilnenie vzájomného uznávania justičných rozhodnutí a rozsudkov uľahčí spoluprácu medzi príslušnými orgánmi. Zásada vzájomného uznávania by mala platiť aj pre príkazy v predsúdnom konaní, najmä pre tie, ktoré umožnia príslušným orgánom rýchlo zaistiť dôkazy a majetok, ktoré možno ľahko premiestniť, a že dôkazy zákonne zhromaždené jedným členským štátom by mali byť prípustné pred súdmi ostatných členských štátov.¹³ Hlavným cieľom vzájomného uznávania je automatické uznávanie a výkon justičných rozhodnutí v trestných veciach z členského štátu „A“ v iných členských štátoch EÚ, a to s minimálnymi

---

podpísaná v Schengene dňa 14. júna 1985). Úradný vestník ES, C 239/3, 22. september 2000.

⁸ Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, vypracovaný Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii. Úradný vestník ES, C 197/3, 12. júl 2000.

⁹ HUSABØ, E. J. – STRANDBAKKEN, A. *Harmonization of Criminal Law in Europe*. Antwerpen – Oxford: Intersentia, 2005, s. 6.

¹⁰ Rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV zo dňa 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v Európskej únii. Úradný vestník EÚ, L 195/45, 2. august 2003.

¹¹ Rámcové rozhodnutie Rady 2008/978/SVV zo dňa 18. decembra 2008 o európskom príkaze na zabezpečenie dôkazov na účely získavania predmetov, dokumentov a údajov na použitie v konaniach v trestných veciach. Úradný vestník EÚ, C 115/13, 9. máj 2008.

¹² ZÁHORA, J. – ŠIMOŤEK, I. *Zákon o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach: komentár*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2020, s. 18.

¹³ *Presidency Conclusions, Tampere European Council 15–16 October 1999*, European Council. In: VERMEULEN, G. *Essential texts on International and European Criminal Law*. 4th edition. Antwerpen: Maklu Publishers, 2005, s. 327 – 341.

formalitami a obmedzenými dôvodmi zamietnutia. Filozofia spočíva v tom, že členské štáty namiesto viditeľného pokusu o harmonizáciu ich trestného práva procesného pod vlajkou EÚ, môžu podporovať justičnú spoluprácu a nebudú musieť zásadne meniť svoje trestné práva. Sú „iba“ povinné prijať justičné rozhodnutia vydané v iných členských štátoch.¹⁴

Realizácia princípu vzájomného uznávania sa stala jedným z hlavných okruhov aktivity EÚ v oblasti trestného práva a je bez pochybností aj jedným z najslubnejších.¹⁵ Po zmenách vykonaných Lisabonskou zmluvou¹⁶ v roku 2009, vzájomné uznávanie bolo umiestnené do centra právnej sily v EÚ. Na základe Zmluvy o fungovaní EÚ¹⁷, justičná spolupráca v trestných veciach v EÚ je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a iných justičných rozhodnutí.¹⁸

EÚ si vytýčila za cieľ udržiavať a rozvíjať priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. Európska rada nedávno schválila nový plán, ktorý určuje priority EÚ pre oblasť spravodlivosti a vnútra (angl. *Justice and Home Affairs*) na roky 2010 – 2014, označovaný ako **Štokholmský program**.¹⁹ Lisabonská zmluva a Štokholmský program cieľia prekonať niektoré dilemy priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti tým, že ponúkajú inštitucionálny a politický rámec, na ktorom budú postavené budúce generácie opatrení. Lisabonská zmluva zrušila delenie „I. pilier EÚ / III. pilier EÚ“ a predstavila Chartu základných práv EÚ ako právne záväznú. V právnej doktríne sa stretávame

¹⁴ MITSILEGAS, V. *Trust-building Measures in the European Judicial Area in Criminal Matters: Issues of Competence, Legitimacy and Inter-institutional Balance*. In: BALZAQ, T. – CARRERA, S. (eds.). *Security Versus Freedom?: A Challenge for Europe's Future*. Aldershot: Ashgate, 2006, s. 279.

¹⁵ Komisia Európskych spoločenstiev (2005): Oznámenie o vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí v trestných veciach a o posilnení vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. KOM(2005) 195.

¹⁶ Lisabonská zmluva, ktorou sa mení Zmluva o Európskej únii a Zmluva o založení Európskeho spoločenstva. Úradný vestník EÚ, C 306/1, 17. december 2007.

¹⁷ Zmluva o fungovaní EÚ v znení Lisabonskej zmluvy. Úradný vestník EÚ, C 83/47, 30. marec 2010.

¹⁸ Čl. 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ. Bližšie pozri: KLIMEK, L. *Mutual Recognition of Judicial Decisions in European Criminal Law*. Cham: Springer, 2017, 742 strán.

¹⁹ Štokholmský program – otvorená a bezpečná Európa, ktorá slúži občanom a chráni ich. Úradný vestník EÚ, C 115/1, 4. máj 2010. Pozri taktiež Akčný plán na implementáciu Štokholmského programu, KOM(2010) 171.

s názorom, že tieto zmeny otočia spôsob, akým priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti funguje, a očakáva sa, že odteraz bude mať úspech.²⁰

Na základe Štokholmského programu by sa malo pokračovať v **tvorbe komplexného systému na získavanie dôkazov v prípadoch s cezhraničným rozmerom na základe zásady vzájomného uznávania**. Existujúce nástroje v tejto oblasti predstavujú neucelený režim. Preto je potrebný nový prístup zohľadňujúci pružnosť tradičného systému vzájomnej právnej pomoci. Tento nový model by mohol mať širší rozsah pôsobnosti a mal by zahŕňať čo najviac typov dôkazov a zároveň zohľadňovať dotknuté opatrenia. Nový prístup je predstavený v nástroji pomenovanom **európsky vyšetrovací príkaz**. Cieľom tohto nástroja je vytvorenie jediného, účinného a flexibilného nástroja na účely získavania dôkazov z iného členského štátu EÚ v rámci trestného konania, ktorým sa má nahradiť zložitý právny stav v súčasnosti. Takáto perspektíva je v celku pozitívna z hľadiska uľahčenia a urýchlenia vykonania dôkazov, ak sú k dispozícii v inom členskom štáte. Jediný nástroj, ktorý možno použiť ako žiadosť o takmer všetky typy dôkazov je omnoho praktickejší a efektívnejší.²¹

1.2 Európska právna úprava: smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze

Právnym základom EVP na úrovni EÚ je **smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach**²² (ďalej len „smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze“). Táto smernica sa zameriava na zjednodušovanie a zrýchlenie cezhraničného vyšetrovania trestných činov v EÚ. Predstavila EVP, ktorý umožňuje

²⁰ GUILD, E. – CARRERA, S. *The European Union's Area of Freedom, Security and Justice ten years on*. In: GUILD, E. – CARRERA, S. – EGGENSCHWILER, A. (eds.). *The Area of Freedom, Security and Justice ten years on: Successes and future challenges under the Stockholm Programme*. Brussels: Centre for European Policy Studies, 2010, s. 8.

²¹ BACHMAIER-WINTER, B. *European investigation order for obtaining evidence in the criminal proceedings: Study of the proposal for a European directive*. In: *Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik*, č. 9/2010, s. 589.

²² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach. Úradný vestník EÚ, L 130/1, 1. máj 2014. Bližšie pozri: KLIMEK, L. *Mutual Recognition of Judicial Decisions in European Criminal Law*. Cham: Springer, 2017, 742 strán.

justičným orgánom v jednom členskom štáte EÚ (tzv. vydávajúcí štát) požiadať o zhromaždenie dôkazov v inom členskom štáte EÚ a o ich prenos z tohto štátu (tzv. vykonávajúci štát).²³

Pri prijímaní tejto smernice bolo poukazované, že ako **základné črty** EVP možno považovať:²⁴

- je založený na zásade vzájomného uznávania justičných rozhodnutí,
- poskytuje jednotný režim pre získavanie dôkazov,
- má horizontálny rozsah pôsobnosti,
- mal by sa sústrediť na vyšetrovacie opatrenie,
- mal by sa vykonať v súlade s postupmi výslovne určenými štátom, ktorý ho vydal,
- rozhodnutie o uznaní alebo vykonaní EVP, ako aj samotné vykonanie, by sa mali uskutočniť rovnako rýchlo a prioritne ako v obdobnom vnútroštátnom prípade.

Očakávalo sa, že **prijatie jednotného nástroja spolupráce pre všetky druhy dôkazov by mohlo vyriešiť veľa praktických problémov**. Ak je problémom pomalosť spolupráce, jej proces môže byť urýchlenný; ak je problémom byrokracia procesu, možno ju zredukovať a môže byť zjednodušená. Na druhej strane, okolnosti sa stávajú oveľa zložitejšie, ak ide o problém v súvislosti s rozdielmi v právnych normách.²⁵ EVP nielenže mal za cieľ nahradiť pred ním existujúce nástroje, ale mal ambíciu byť aj inovatívny. Medzi hlavné zmeny, ktoré tento nový nástroj predstavuje, možno zaradiť:²⁶

- zjednodušenie postupu vytvorením jednotného nástroja,
- zameranie sa na vyšetrovací úkon, ktorý má byť vykonaný, nie na typ dôkazu, ktorý má byť zozbieraný,
- možnosti odmietnuť uznanie alebo výkon EVP sú vopred limitované, ako aj dôvody odkladu jeho výkonu,

²³ Rýchlejšie a účinnejšie cezhraničné vyšetrovanie trestných činov v EÚ [online]. Dostupné na <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/LSU/?uri=celex:32014L0041>> [2024-06-13].

²⁴ Iniciatíva Belgického kráľovstva, Bulharskej republiky, Estónskej republiky, Španielskeho kráľovstva, Rakúskej republiky, Slovinskej republiky a Švédskeho kráľovstva na smernicu o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (2010/C 165/02).

²⁵ ALLEGREZZA, S. *Critical Remarks on the Green Paper on Obtaining Evidence in Criminal Matters from one Member State to another and Securing its Admissibility*. In: *Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik*, č. 9/2010, s. 571.

²⁶ Proposal for a Directive of the European Parliament and the Council regarding the European Investigation Order in criminal matters, 2010/0817 (COD).

- urýchlenie konania,
- praktické vylepšenia, ako napríklad možnosť agentov štátu vydávajúceho EVP napomôcť pri jeho výkone v štáte vykonávajúcim EVP.

Smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vymedzuje EVP ako justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo overil justičný orgán členského štátu EÚ (vydávajúci štát) na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte (vykonávajúci štát) s cieľom získať dôkazy v súlade s touto smernicou, pričom EVP môže byť vydaný aj na účely získania dôkazov, ktoré sa už nachádzajú v držbe príslušných orgánov vykonávajúceho štátu.²⁷ O vydanie EVP môže požiadať podozrivá alebo obvinená osoba alebo právnik v jej mene v rámci príslušných práv na obhajobu v súlade s vnútroštátnym trestným právom procesným.²⁸

Pokiaľ ide o **rozsah pôsobnosti EVP**, vzťahuje sa na všetky vyšetrovacie opatrenia s výnimkou zriadenia spoločného vyšetrovacieho tímu a zabezpečovania dôkazov v rámci takéhoto tímu, ako sa uvádza v čl. 13 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ²⁹ a v rámcovom rozhodnutí 2002/465/SVV o spoločných vyšetrovacích tímoch³⁰, na iné účely, ako je uplatnenie čl. 13 ods. 8 uvedeného dohovoru a čl. 1 ods. 8 uvedeného rámcového rozhodnutia.³¹

Pokiaľ ide o druhy konaní, EVP môže byť vydaný:³²

- a) v súvislosti s trestným konaním, ktoré začal justičný orgán alebo ktoré sa pred ním môže začať pre trestný čin podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu;
- b) v konaniach, ktoré správne orgány začali vo vzťahu ku skutkom, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu

²⁷ Čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

²⁸ Čl. 1 ods. 3 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

²⁹ Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, vypracovaný Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii. Úradný vestník ES, C 197/3, 12. júl 2000. Blížšie pozri: KLÍMEK, L. *Základy trestného práva Európskej únie*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, 264 strán.

³⁰ Rámcové rozhodnutie Rady 2002/465/SVV z 13. júna 2002 o spoločných vyšetrovacích tímoch. Úradný vestník ES, L 162/1, 20. jún 2002. Blížšie pozri: KLÍMEK, L. *Základy trestného práva Európskej únie*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, 264 strán.

³¹ Čl. 3 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

³² Čl. 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

- z dôvodu porušenia právnych predpisov, a v prípade rozhodnutia, ktoré môže viesť ku konaniu pred súdom príslušným najmä v trestných veciach;
- c) v konaniach, ktoré justičné orgány začali pre skutky, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu z dôvodu porušenia právnych predpisov, ak rozhodnutie v tomto konaní môže viesť ku konaniu pred súdom príslušným najmä v trestných veciach, a
- d) v súvislosti s konaniami uvedenými v písmenách a), b) a c), ktoré súvisia s trestnými činmi alebo porušeniami právnych predpisov, za ktoré môže byť právnická osoba zodpovedná alebo trestaná vo vydávajúcom štáte.

Po formálnej stránke **EVP vychádza z formulára, ktorý sa nachádza v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze**. Vyplní ho, podpíše a presnosť a správnosť jeho obsahu osvedčí vydávajúci orgán.³³ EVP obsahuje najmä tieto informácie:³⁴

- údaje o vydávajúcom orgáne a prípadne o overujúcom orgáne;
- predmet a dôvody EVP;
- dostupné potrebné informácie o dotknutej osobe (osobách);
- opis trestného činu, ktorý je predmetom vyšetrovania alebo konania, a uplatniteľné ustanovenia trestného práva vydávajúceho štátu;
- opis požadovaného vyšetrovacieho opatrenia (opatrení) a dôkazy, ktoré sa majú získať.

Za hlavné črty EVP sú v súčasnosti považované:³⁵

- EVP je justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo overil justičný orgán členského štátu EÚ na účely vykonania jedného alebo viacerých vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte EÚ s cieľom získať dôkazy v súlade so smernicou 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze;
- EVP sa môže vydať aj na účely získania dôkazov, ktoré sa už nachádzajú v držbe príslušných orgánov štátu, ktorý vykoná žiadosť;
- vydanie EVP môže požiadať podozrivá alebo obvinená osoba alebo jej právnik v rámci príslušných práv na obhajobu v danom členskom štáte EÚ;

³³ Čl. 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

³⁴ Čl. 5 ods. 2 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

³⁵ Rýchlejšie a účinnejšie cezhraničné vyšetrovanie trestných činov v EÚ [online]. Dostupné na <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/LSU/?uri=celex:32014L0041>> [2024-06-13].

- EVP nesmie ovplyvniť ľudské práva alebo právne zásady, napr. právo na obhajobu v trestných prípadoch;
- Vzťahuje sa na akékoľvek vyšetrovacie opatrenie okrem zostavenia spoločného vyšetrovacieho tímu;
- EVP môže byť vydaný v súvislosti s priestupkami, ktoré sa považujú za trestné činy alebo za činy/porušenia zákona, ktoré sú stíhateľné podľa vnútroštátneho práva vydávajúceho štátu.

1.3 Vnútroštátna právna úprava: zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach

Vo vnútroštátnom kontexte SR bol prijatý **zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach**³⁶ (ďalej len „zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze“). Tento zákon upravuje postup orgánov SR pri vydávaní a vykonávaní EVP a s tým súvisiace konanie.³⁷ Zákon upravuje najmä rozsah použitia EVP, stanovenie príslušnosti SR tak pri vydávaní EVP, ako aj pri jeho vykonávaní, náležitosti EVP a jeho vzor. Ide o osobitnú právnu úpravu k všeobecnej právnej úprave v trestnom konaní – aplikácia tohto zákona predpokladá subsidiárne použitie Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z.

V nadväznosti na právnu úpravu EÚ, zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze predstavil vymedzenie základných pojmov na jeho účely, pričom najrelevantnejší je pojem *EVP*, ktorým sa rozumie, po prvé, „*rozhodnutie vydané justičným orgánom Slovenskej republiky na účely vykonania vyšetrovacieho úkonu s cieľom získať dôkaz na území iného členského štátu*“, a po druhé, „*rozhodnutie vydané justičným orgánom iného členského štátu alebo iným ako justičným orgánom iného členského štátu, ktorý má v tomto členskom štáte právomoc obstarávať dôkazy, ak ním vydané rozhodnutie po-*

³⁶ Zákon Národnej rady SR zo 6. septembra 2017 č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach v znení neskorších predpisov. Bližšie pozri: ZÁHORA, J. – ŠIMOVČEK, I. *Zákon o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach: komentár*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2020, 344 strán.

³⁷ § 1 zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze.

tvrdil justičný orgán tohto členského štátu, na účely vykonania vyšetrovacieho úkonu s cieľom získať dôkaz na území SR³⁸

Zákomom č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze boli zavedené do právneho poriadku SR jednak požiadavky vyplývajúce zo smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ale taktiež relevantné požiadavky vyplývajúce zo smernice 2016/343 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní,³⁹ pričom jeho návrh vychádza z Plánu legislatívnych úloh vlády SR na rok 2017.⁴⁰

Zákon č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze prekonal vybranú medzinárodnú úpravu. Príslušné slovenské orgány pri postupe podľa tohto zákona nepoužijú vo vzťahu k členským štátom EÚ príslušné ustanovenia alebo časti týchto medzinárodných zmlúv:

- *Európsky dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach z roku 1959*, ako aj dva dodatkové protokoly k nemu a dvojstranné dohody uzavreté na základe článku 26 uvedeného dohovoru,
- *Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda z roku 1985*,
- *Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi EÚ z roku 2000* a k nemu vypracovaný protokol.

Pokiaľ ide o rozsah použitia EVP, možno ho vydať na účely získania dôkazu v trestnom konaní.⁴¹ Na strane druhej, možno ho vykonať, ak na vykonanie požadovaného vyšetrovacieho úkonu uvedeného v EVP sú splnené podmienky podľa právneho poriadku SR a nie je dôvod na jeho vrátenie alebo odmietnutie.⁴² V prípade, ak EVP sa týka trestného činu, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby

³⁸ § 3 písm. a) zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze.

³⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 9. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní, Úradný vestník EÚ, L 65/1, 11. marec 2016. Vo vzťahu k tejto smernici išlo o právnu úpravu, ktorej cieľom je posilniť právo na spravodlivý proces v trestnom konaní, a to stanovením spoločných minimálnych pravidiel týkajúcich sa určitých aspektov prezumpcie nevinu a práva byť prítomný na súdnom konaní. Právny poriadok SR však bol v súlade s cieľmi tejto smernice. Preto jej transpozícia bola vykonaná „len“ doplnením transpozíčnej prílohy.

⁴⁰ Dôvodová správa k zákonu o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach.

⁴¹ § 4 ods. 1 zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze.

⁴² § 4 ods. 2 zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze.

najmenej tri roky a ktorý je v EVP príslušným orgánom štátu pôvodu označený priradením k jednej alebo viacerým vybraným kategóriám trestných činov, vykonávajúci justičný orgán neskúma, či ide o čin trestný podľa práva vykonávajúceho štátu.⁴³ Právna úprava SR vylučuje akékoľvek iné konanie pre účely použitia EVP. Orgány SR sú povinné v súvisiacom konaní aplikovať EVP na základe zásady vzájomného uznávania justičných rozhodnutí.

---

⁴³ § 4 ods. 3 zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze.

Kapitola 2

Európsky vyšetrovací príkaz vydaný na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-724/19 – H. P.

2.1 Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-724/19, H. P.⁴⁴ sa týka výkladu čl. 2 písm. c) bodu i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania začatého proti osobe H. P., v rámci ktorého bulharská prokuratúra vydala štyri európske vyšetrovacie príkazy na získanie dôkazov v Belgicku, Nemecku, Rakúsku a Švédsku.

2.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky⁴⁵

Dňa 23. februára 2018 sa začalo trestné stíhanie pre podozrenie zo zhromažďovania a poskytovania finančných prostriedkov na bulharskom území, ako aj mimo neho, ktoré sa mali použiť na účely spáchania trestných činov terorizmu. Počas vyšetrovania vedeného v rámci tohto stíhania sa získali dôkazy o činnosti H. P.

Dňa 15. augusta 2018 bulharská prokuratúra na základe čl. 159a ods. 1 Trestného poriadku (*Nakazatелно-процесуален кодекс*) vydala štyri európske vyšetrovacie príkazy na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky (ďalej len „štyri európske vyšetrovacie príkazy“). Tieto príkazy, v ktorých bolo spresnené, že uvedená žiadosť pochádza od špeciálneho prokurátora, boli určené belgickým, nemeckým, rakúskym a švédskym orgánom. Vo všetkých sa uvádzalo, že H. P. bol podozrivý z financovania trestných činov terorizmu a že v rámci tejto činnosti telefonicky

---

⁴⁴ Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 16. decembra 2021 vo veci C-724/19, H. P.

⁴⁵ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-724/19, H. P. – body 18 až 26.

komunikoval s osobami s bydliskom na území Belgického kráľovstva, Spolkovej republiky Nemecko, Rakúskej republiky a Švédskeho kráľovstva.

Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že v odpovediach orgánov týchto členských štátov na štyri európske vyšetrovacie príkazy sa nachádzali informácie týkajúce sa telefonických hovorov uskutočnených z telefónu patriaceho H. P., a že tieto informácie majú určitý význam pri posúdení, či sa H. P. dopustil trestnej činnosti. Príslušné nemecké, rakúske a švédske orgány nezaslali rozhodnutie o uznaní európskych vyšetrovacích príkazov. Belgický vyšetrojúci sudca však zaslal rozhodnutie o uznaní európskeho vyšetrovacieho príkazu, pričom toto rozhodnutie bolo určené belgickým orgánom. Proti H. P. a ďalším piatim osobám bola 18. januára 2019 na základe získaných dôkazov vrátane dôkazov pochádzajúcich z odpovedí dotknutých členských štátov na štyri európske vyšetrovacie príkazy vznesená obžaloba pre nezákonné financovanie trestných činov terorizmu a účasť na zločineckej skupine, ktorej účelom bolo financovanie tejto činnosti. Obžaloba H. P. bola doručená súdu 12. septembra 2019, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

Na účely posúdenia, či je táto obžaloba dôvodná, sa vnútroštátny súd pýta, či je zákonné požadovať zber údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky prostredníctvom štyroch európskych vyšetrovacích príkazov, a či teda môže na účely preukázania trestného činu, z ktorého je H. P. obvinený, použiť dôkazy získané prostredníctvom týchto príkazov.

V prvom rade vnútroštátny súd konštatuje, že čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze odkazuje na vnútroštátne právo na označenie príslušného vydávajúceho orgánu. V rámci bulharského práva je podľa čl. 5 ods. 1 bodu 1 bulharského zákona o európskom vyšetrovacom príkaze (*zákon za Evropejskata zapoved za razsledvane*) z roku 2018 týmto orgánom prokurátor. Uvádza však, že v podobnom vnútroštátnom konaní orgán príslušný nariadiť získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky je sudca prvostupňového súdu príslušného na konanie o predmetnej veci a že právomocou prokurátora v takejto situácii je len predložiť tomuto sudcovi odôvodnenú žiadosť. Tento súd sa teda pýta, či najmä vzhľadom na zásadu ekvivalencie môže byť právomoc vydať európsky vyšetrovací príkaz upravená vnútroštátnym aktom, ktorým sa preberá smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, alebo či čl. 2 písm. c) tejto smernice priznáva túto právomoc orgánu, ktorý má

právomoc nariadiť získanie takýchto údajov v rámci podobného vnútroštátneho konania.

V druhom rade sa vnútroštátny súd pýta, či rozhodnutie o uznaní prijaté príslušným orgánom vykonávajúceho štátu na základe smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ktoré je nevyhnutné na zaviazanie telekomunikačného operátora tohto členského štátu, aby sprístupnil údaje o prenose dát a polohe, týkajúce sa telekomunikačnej prevádzky, môže platne nahradiť rozhodnutie, ktoré mal prijať súd vydávajúceho štátu, aby sa zaručili zásady zákonného postupu a nedotknuteľnosti súkromia. Kladie si najmä otázku, či je takéto riešenie v súlade najmä s čl. 6 a čl. 9 ods. 1 a 3 tejto smernice.

Za týchto okolností bulharský Špecializovaný trestný súd (*Specializiran nakazatelen sad*) rozhodol prerušiť konanie a **položiť Súdnemu dvoru EÚ tieto prejudiciálne otázky:**⁴⁶

1. Je v súlade s čl. 2 písm. c) bodom i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ako aj so zásadou ekvivalencie také vnútroštátne ustanovenie (čl. 5 ods. 1 bod 1 bulharského zákona o európskom vyšetrovacom príkaze, podľa ktorého je v prípravnej fáze trestného konania príslušným orgánom na vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu na účely poskytnutia údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky prokurátor, kým v podobných vnútroštátnych prípadoch je príslušným orgánom na jeho vydanie sudca?
2. Nahrádza uznanie takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu príslušným orgánom vykonávajúceho štátu (prokurátorom alebo vyšetrovacím sudcom) súdny príkaz, ktorý sa vyžaduje v zmysle vnútroštátnych právnych predpisov vydávajúceho štátu?

2.3 Analýza Súdného dvora⁴⁷

Posúdenie prvej otázky

Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má čl. 2 písm. c) bod i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze

⁴⁶ Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 1. októbra 2019 – Trestné konanie proti H. P. (vec C-724/19).

⁴⁷ Rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-724/19, H. P. – body 27 až 55.

vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby prokurátor mal právomoc vydať v prípravnej fáze trestného konania európsky vyšetrovací príkaz v zmysle tejto smernice na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, ak v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na účely prístupu k takýmto údajom patrí do výlučnej právomoci sudcu.

Článok 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze definuje na účely tejto smernice pojem „*vydávajúci orgán*“. Tento článok stanovuje, že takýto orgán môže byť buď podľa jeho bodu i) „sudca, súd, vyšetrojúci sudca alebo prokurátor príslušný konať v dotknutej veci“, alebo podľa jeho bodu ii) „*akýkoľvek iný príslušný orgán určený vydávajúcim štátom, ktorý v príslušnej veci plní funkciu vyšetrovacieho orgánu v trestnom konaní a má v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom právomoc nariadiť zabezpečenie dôkazov*“.

Zo znenia tohto ustanovenia tak vyplýva, že vydávajúci orgán musí mať vo všetkých prípadoch, na ktoré sa vzťahuje uvedené ustanovenie, právomoc v dotknutej veci buď ako sudca, súd, vyšetrovací sudca alebo prokurátor, alebo ak nie je súdnym orgánom, ako vyšetrovací orgán. Na základe preskúmania znenia uvedeného ustanovenia sa teda nedá samo osebe určiť, či výraz „*príslušný konať v dotknutej veci*“ má rovnaký význam ako výraz „*má v súlade s vnútroštátnym právnym poriadkom právomoc nariadiť zabezpečenie dôkazov*“, a teda či prokurátor môže mať právomoc vydať európsky vyšetrovací príkaz na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, ak v rámci podobného vnútroštátneho konania vydanie vyšetrovacieho opatrenia na účely prístupu k takýmto údajom patrí do výlučnej právomoci sudcu.

Článok 2 písm. c) bod i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze je potrebné preto vykladať s prihliadnutím na jeho kontext, ako aj ciele tejto smernice. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o kontext, do ktorého patrí toto ustanovenie, po prvé, je potrebné konštatovať, že čl. 6 ods. 1 písm. a) tejto smernice v spojení s odôvodnením č. 11, ako aj prílohou A tejto smernice ukladajú vydávajúcemu orgánu povinnosť overiť nevyhnutnosť a primeranosť vyšetrovacieho opatrenia, ktoré je predmetom európskeho vyšetrovacieho príkazu, vzhľadom na účel konania, v rámci ktorého bol tento príkaz vydaný, a po zohľadnení práv podozrivej alebo obvinenej osoby. Je potrebné tiež poznamenať, že v rámci niektorých konkrétnych vyšetrovacích opatrení musí vydávajúci orgán poskytnúť určité dodatočné odôvodnenia. Článok 26 ods. 5

uvedenej smernice teda stanovuje, že pokiaľ ide o informácie týkajúce sa bankových účtov a iných finančných účtov, vydávajúci orgán uvedie dôvody, pre ktoré sa domnieva, že požadované informácie môžu mať zásadný význam pre príslušné trestné konanie. Článok 27 ods. 4 a čl. 28 ods. 3 tej istej smernice tiež stanovujú, že pokiaľ ide o informácie o bankových a iných finančných operáciách, resp. vyšetrovacie opatrenia zahŕňajúce zabezpečovanie dôkazov v reálnom čase, priebežne a počas určitého obdobia, tento orgán uvedie dôvody, pre ktoré sa domnieva, že požadované informácie sú relevantné na účely príslušného trestného konania.

Zdá sa však, že tak na overenie nevyhnutnosti a primeranosti vyšetrovacieho opatrenia, ako aj na poskytnutie dodatočných odôvodnení uvedených v predchádzajúcom bode vydávajúci orgán musí byť orgán, ktorý je zodpovedný za vyšetrovanie v rámci dotknutého trestného konania a ktorý je tak v súlade s vnútroštátnym právom oprávnený nariadiť vykonanie dôkazov.

Po druhé, z čl. 6 ods. 1 písm. b) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vyplýva, že vydávajúci orgán môže vydať európsky vyšetrovací príkaz len pod podmienkou, že sa vyšetrovacie opatrenie alebo opatrenia uvedené v tomto príkaze môžu za rovnakých podmienok nariadiť v podobnom vnútroštátnom konaní. V dôsledku toho len ten orgán, ktorý má právomoc nariadiť takéto vyšetrovacie opatrenie podľa vnútroštátneho práva vydávajúceho štátu, môže mať právomoc vydať európsky vyšetrovací príkaz.

Pokiaľ ide o ciele smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, účelom tejto smernice je, ako vyplýva z jej odôvodnení č. 5 až 8, nahradiť neucelený a zložitý rámec na získavanie dôkazov v trestných veciach s cezhraničným rozmerom zavedením zjednodušeného a efektívnejšieho systému založeného na jedinom nástroji nazvanom „európsky vyšetrovací príkaz“ a snaží sa zjednodušiť a urýchliť súdnu spoluprácu, aby prispela k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre EÚ stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a práva založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, *A. a iní*, bod 39]. Z tohto pohľadu odôvodnenie č. 10 uvedenej smernice označuje vydávajúci orgán ako najvhodnejšie postavený orgán na to, aby na základe svojich znalostí týkajúcich sa podrobností dotknutého vyšetrovania rozhodol, aké vyšetrovacie opatrenie sa má použiť.

Preskúmanie čl. 2 písm. c) bodu i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s odôvodneniami č. 5 až 8 a 10 tejto smernice teda tiež vedie k identifikácii vydávajúceho orgánu ako orgánu, ktorý je

zodpovedný za vyšetovanie v rámci dotknutého trestného konania, a ktorý je tak oprávnený nariadiť získanie dôkazov v súlade s vnútroštátnym právom. V rámci trestného stíhania by totiž prípadné rozlišovanie medzi orgánom, ktorý vydal európsky vyšetrovací príkaz, a orgánom, ktorý má právomoc nariadiť vyšetrovacie opatrenia v rámci tohto trestného konania, mohlo skomplikovať systém spolupráce, a tým ohroziť zavedenie zjednodušeného a účinného systému. Z toho vyplýva, že ak prokurátor nemá vo vnútroštátnom práve právomoc nariadiť vyšetrovacie opatrenie na účely získania údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, nemožno ho považovať za vydávajúci orgán v zmysle čl. 2 písm. c) bodu i) uvedenej smernice, ktorý je príslušný vydať európsky vyšetrovací príkaz na získanie týchto údajov.

V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že hoci bulharské právo označuje prokurátora za orgán príslušný na vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu v rámci trestného konania, tento prokurátor nemá právomoc nariadiť získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky v rámci podobného vnútroštátneho konania. Vnútroštátny súd totiž uvádza, že podľa bulharského práva orgánom príslušným na nariadenie získania takýchto údajov je sudca prvostupňového súdu príslušného na konanie o predmetnej veci a že právomocou prokurátora v takejto situácii je len predložiť tomuto sudcovi odôvodnenú žiadosť. V takejto situácii prokurátor teda nemôže mať právomoc vydať európsky vyšetrovací príkaz na získanie takýchto údajov.

Okrem toho, s cieľom poskytnúť vnútroštátnemu súdu úplnú odpoveď je potrebné dodať, že Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-746/18, *H. K.* (bod 59), rozhodol, že čl. 15 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2002/58/ES z 12. júla 2002, týkajúca sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií (smernica o súkromí a elektronických komunikáciách) v spojení s čl. 7, 8 a 11, ako aj s čl. 52 ods. 1 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá priznáva právomoc prokuratúre, ktorej úlohou je viesť prípravné trestné konanie a prípadne podať obžalobu a konať v rámci následného konania, aby povoľovala prístup orgánu verejnej moci k údajom o prenose dát a polohe na účely prípravného trestného konania.

Je potrebné z toho vyvodiť, že európsky vyšetrovací príkaz na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky nemôže vydať prokurátor, ak tento prokurátor nielen vedie prípravné trestné ko-

nanie, ale podáva aj obžalobu a koná v rámci následného trestného konania. Ak by to tak totiž bolo, podmienka uvedená v čl. 6 ods. 1 písm. b) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, podľa ktorej vydávajúcí orgán môže vydať európsky vyšetrovací príkaz, len ak sa vyšetrovacie opatrenie alebo opatrenia uvedené v tomto príkaze môžu za rovnakých podmienok nariadiť v podobnom vnútroštátnom konaní, by nebola splnená.

Posúdenie druhej otázky

Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú čl. 6 a čl. 9 ods. 1 a 3 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vykladať v tom zmysle, že uznaním európskeho vyšetrovacieho príkazu vykonávajúcim orgánom, ktorý bol vydaný na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, možno nahradiť požiadavky uplatniteľné vo vydávajúcom štáte, ak tento príkaz bol neoprávnené vydaný prokurátorom napriek tomu, že v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na získanie takýchto údajov patrí do výlučnej právomoci sudcu.

V tejto súvislosti je potrebné na jednej strane pripomenúť, že čl. 6 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze stanovuje podmienky vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu a jeho zaslania. Článok 6 ods. 3 spresňuje, že ak má vykonávajúcí orgán dôvod domnievať sa, že neboli splnené podmienky uvedené v ods. 1, môže sa poradiť s vydávajúcim orgánom o potrebe vykonať európsky vyšetrovací príkaz. Po tejto porade môže vydávajúcí orgán rozhodnúť, že vezme európsky vyšetrovací príkaz späť.

Na druhej strane, čl. 9 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze stanovuje, že vykonávajúcí orgán uzná európsky vyšetrovací príkaz zaslaný v súlade s touto smernicou bez toho, aby sa museli splniť akékoľvek ďalšie formálne náležitosti, a zabezpečí jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil orgán vykonávajúceho štátu, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania alebo nevykonania európskeho vyšetrovacieho príkazu, alebo jedného z dôvodov odkladu stanoveného v tejto smernici. Dôvody neuznania alebo nevykonania sú taxatívne vymenované v čl. 11 tej istej smernice.

Zo spoločného výkladu týchto ustanovení teda vyplýva, že vykonávajúcí orgán nemôže napraviť prípadné porušenie podmienok stanovených v čl. 6 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze. Tento vý-

klad potvrdzujú ciele sledované smernicou 2014/41. Najmä z odôvodnení č. 2, 6 a 19 uvedenej smernice totiž vyplýva, že európsky vyšetrovací príkaz je nástrojom súdnej spolupráce v trestných veciach uvedenej v čl. 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorá je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí. Táto zásada, ktorá predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach, je sama založená na vzájomnej dôvere, ako aj na vyvrátiteľnej domnienke, že ostatné členské štáty dodržiavajú právo EÚ a najmä základné práva [rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, *A. a iní*, bod 40)].

Z tohto hľadiska odôvodnenie č. 11 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze spresňuje, že vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu by sa nemalo odmietnuť z iných dôvodov ako z dôvodov stanovených v tejto istej smernici a že vykonávajúci orgán by mal byť oprávnený zvoliť menej rušivé vyšetrovacie opatrenie, ako je opatrenie uvedené v príslušnom európskom vyšetrovacom príkaze, ak to umožňuje dosiahnuť podobné výsledky.

Toto rozdelenie právomocí medzi vydávajúcim orgánom a vykonávajúcim orgánom tak predstavuje základný prvok vzájomnej dôvery, ktorou sa musia riadiť vzťahy medzi členskými štátmi zúčastňujúcimi sa na európskom vyšetrovacom konaní upravenom smernicou 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze. Ak by vykonávajúci orgán mohol rozhodnutím o uznaní napraviť nedodržanie podmienok vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu, uvedených v čl. 6 ods. 1 tejto smernice, došlo by spochybneniu rovnováhy systému európskeho vyšetrovacieho príkazu založeného na vzájomnej dôvere, pretože by to znamenalo priznať vykonávajúcemu orgánu právomoc preskúmať hmotnoprávne podmienky vydania takéhoto príkazu.

Podľa čl. 9 ods. 3 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vykonávajúci orgán teda vráti európsky vyšetrovací príkaz vydávajúcemu štátu, keď dostane európsky vyšetrovací príkaz, ktorý nevydal niektorý z vydávajúcich orgánov, ako sú definované v čl. 2 písm. c) uvedenej smernice.

2.4 Výrok rozhodnutia⁴⁸

Súdny dvor EÚ, po posúdení relevantných aspektov posudzovanej polemiky, vo veci C-724/19, *H. P.*, **judikoval nasledovné** – (i) článok 2 písm. c) bod i)

⁴⁸ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-724/19, *H. P.* – výrok rozhodnutia.

smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby prokurátor mal právomoc vydať v prípravnej fáze trestného konania európsky vyšetrovací príkaz v zmysle tejto smernice na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, ak v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na účely prístupu k takýmto údajom patrí do výlučnej právomoci sudcu; (ii) článok 6 a článok 9 ods. 1 a 3 smernice 2014/41/EÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že uznaním európskeho vyšetrovacieho príkazu vykonávajúcim orgánom, ktorý bol vydaný na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, nemožno nahradiť požiadavky uplatniteľné vo vydávajúcom štáte, ak tento príkaz bol neoprávnene vydaný prokurátorom napriek tomu, že v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na získanie takýchto údajov patrí do výlučnej právomoci sudcu.

Kapitola 3

Európsky vyšetrovací príkaz vydaný prokuratúrou: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19 – A. a iní.

3.1 Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-584/19, A. a iní⁴⁹ sa týka výkladu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu v trestných veciach v Rakúsku, ktorý vydala v Nemecku Prokuratúra Hamburg (*Staatsanwaltschaft Hamburg*), týkajúceho sa osoby A. a ďalších neznámych osôb podozrivých zo sfalšovania bankových prevodných príkazov.

3.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky⁵⁰

Prokuratúra Hamburg (*Staatsanwaltschaft Hamburg*) vedie trestné vyšetrovanie pre podvod proti A. a ďalším neznámych osobám. Tieto osoby sú podozrivé z toho, že v júli 2018 s použitím protiprávne a podvodne získaných údajov sfalšovali trinásť prevodných príkazov, ktorými na bankový účet vedený v rakúskej banke na meno A. previedli sumu vo výške 9775,05 eura.

Na účely vyšetrovania v tejto veci Prokuratúra Hamburg (*Staatsanwaltschaft Hamburg*) vydala 15. mája 2019 európsky vyšetrovací príkaz, ktorý zaslala do Rakúska Prokuratúre Viedeň (*Staatsanwaltschaft Wien*). Týmto príkazom Prokuratúra Hamburg žiada Prokuratúru Viedeň, aby jej zaslala kópie výpisov z dotknutého bankového účtu za obdobie od 1. júna do 30. septembra 2018. Podľa rakúskeho Trestného poriadku (*Strafprozessordnung*) banka môže poskytnúť výpisy z bankového účtu len na základe vyšetrovacieho opatrenia, ktoré musí byť nariadené prokuratúrou na základe súdneho

---

⁴⁹ Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 8. decembra 2020 vo veci C-584/19, A. a iní.

⁵⁰ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, A. a iní – body 18 až 30.

povolenia. Bez súdneho povolenia teda rakúska prokuratúra nemôže nariadiť toto vyšetrovacie opatrenie.

Dňa 31. mája 2019 Prokuratúra Viedeň požiadala Krajský súd pre trestné veci Viedeň (*Landesgericht für Strafsachen Wien*), ktorý je vnútroštátnym súdom v prejednávanej veci, o povolenie uvedeného vyšetrovacieho úkonu, aby mohla prinútiť dotknutú banku poskytnúť výpisy z účtu uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze. Vnútroštátny súd si však kladie otázku, či Prokuratúru Hamburg, ktorá vydala tento príkaz, možno kvalifikovať ako „justičný orgán“ v zmysle čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze. Taktiež si kladie otázku, či sa na ňu môže vzťahovať pojem „vydávajúci orgán“ v zmysle čl. 2 písm. c) tejto smernice, a konkrétne pojem „prokurátor“ uvedený v bode i) tohto ustanovenia, pretože podľa § 146 a § 147 zákona o organizácii súdov účinného v Nemecku môže táto prokuratúra prijímať pokyny, a to aj v individuálnych prípadoch, od justičného radcu v Hamburgu (*Justizsenator von Hamburg*).

Tento súd v tejto súvislosti uvádza, že zo znenia čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vyplýva, že aby mohol byť európsky vyšetrovací príkaz vykonaný, musí byť buď vydaný sudcom, súdom, vyšetrovateľom alebo prokurátorom alebo potvrdený jedným z týchto orgánov.

Uvedený súd však zdôrazňuje, že smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze síce uvádza, že európsky vyšetrovací príkaz je „justičným“ rozhodnutím, avšak tiež stanovuje, že takýto príkaz môže byť vydaný alebo potvrdený prokurátorom, hoci všetky prokuratúry členských štátov EÚ nespĺňajú všetky kritériá, ktoré majú spĺňať sudcovia alebo súdy, a to najmä kritérium nezávislosti, ktoré navonok predpokladá, že dotknutý orgán vykonáva svoje funkcie úplne samostatne, nie je voči nikomu v hierarchickom vzťahu alebo vzťahu podriadenosti a neprijíma žiadne pokyny či usmernenia. V tejto súvislosti sa domnieva, že odôvodnenie rozsudkov Súdneho dvora EÚ z 27. mája 2019 v spojených veciach C-508/18 a C-82/19 PPU – *OG a PI*, ako aj z 27. mája 2019 vo veci C-509/18, *PF*, ktoré sa týkajú európskeho zatykača v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači, sú uplatniteľné na európsky vyšetrovací príkaz.

Smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze a rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači totiž vychádzajú z tých istých zásad vzájomného uznávania a vzájomnej dôvery. Používajú rovnaké pojmy „justičný orgán“ a „vydávajúci orgán“ a obsahujú taxatívny výpočet

dôvodov, na základe ktorých vykonávajúci štát môže odmietnuť vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu a európskeho zatykača.

Vnútroštátny súd však zdôrazňuje, že na rozdiel od rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači, smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze výslovne priznáva prokurátorom postavenie „vydávajúceho orgánu“ a umožňuje im vydať alebo potvrdiť európsky vyšetrovací príkaz. Usudzuje, že túto smernicu by teda bolo možné vykladať tak, že otázka, či prokurátor je alebo nie je vystavený riziku, že bude dostávať individuálne pokyny zo strany orgánu výkonnej moci, nie je v jej rámci relevantná.

Tento súd okrem iného uvádza, že požiadavka týkajúca sa nezávislosti orgánu vydávajúceho európsky zatykač je odôvodnená vážnymi nepriaznivými zásahmi do základných práv osoby, na ktorú bol vydaný takýto zatykač, keďže vedie k obmedzeniu osobnej slobody a premiestneniu tejto osoby do iného členského štátu. Podľa tohto súdu dochádza k zásahom rovnakého druhu aj v prípade európskeho vyšetrovacieho príkazu, ktorý zahŕňa všetky vyšetrovacie úkony vrátane domovej prehliadky, sledovania, odpočúvania alebo sledovania telekomunikácií.

Vnútroštátny súd ďalej spresňuje, že ak by sa Prokuratúra Hamburg mala považovať za „justičný orgán“ v zmysle smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze a § 55 ods. 3 spolkového zákona o justičnej spolupráci v trestných veciach s členskými štátmi EÚ, európsky vyšetrovací príkaz, o ktorý ide vo veci samej, by sa mal vykonať v Rakúsku, keďže všetky ostatné podmienky stanovené vnútroštátnym právom sú splnené.

Za týchto podmienok Krajiný súd pre trestné veci Viedeň (*Landesgericht für Strafsachen Wien*) rozhodol prerušiť konanie a **položiť Súdnemu dvoru EÚ túto prejudiciálnu otázku**⁵¹ – majú sa pojmy „justičný orgán“ v zmysle čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze a „prokurátor“ v zmysle čl. 2 písm. c) bodu i) uvedenej smernice vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú aj na prokuratúry členského štátu EÚ, ktoré sú pri prijímaní rozhodnutia o vydaní európskeho vyšetrovacieho príkazu vystavené riziku, že budú priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany orgánu výkonnej moci, akým je napríklad justičný radca v Hamburgu?

⁵¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Krajiný súd pre trestné veci Viedeň (*Landesgericht für Strafsachen Wien*) (Rakúsko) 2. augusta 2019 – trestné konanie proti A. a ďalším neznámym páchatelom (vec C-584/19).

3.3 Analýza Súdneho dvora⁵²

Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze majú vykladať v tom zmysle, že pojmy „justičný orgán“ a „vydávajúci orgán“ v zmysle týchto ustanovení sa vzťahujú na prokurátora členského štátu alebo všeobecnejšie prokuratúru členského štátu, nezávisle od zákonného vzťahu podriadenosti, ktorý by mohol existovať medzi týmto prokurátorom alebo touto prokuratúrou a výkonnou mocou tohto členského štátu, a vystavenia uvedeného prokurátora alebo uvedenej prokuratúry riziku, že budú priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany tejto moci v súvislosti s vydaním európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Na úvod je potrebné pripomenúť, že cieľom smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze je, ako vyplýva z jej odôvodnení č. 5 až 8, nahradiť neucelený a zložitý rámec pre získavanie dôkazov v trestných veciach s cezhraničným rozmerom zavedením zjednodušeného a efektívnejšieho systému založeného na jedinom nástroji nazvanom „európsky vyšetrovací príkaz“, a snaží sa zjednodušiť a urýchliť justičnú spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného pre EÚ stať sa priestorom slobody, bezpečnosti a práva členských štátov založeným na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi. V tejto súvislosti najmä z odôvodnení č. 2, 6 a 19 uvedenej smernice vyplýva, že európsky vyšetrovací príkaz je nástrojom justičnej spolupráce v trestných veciach uvedenej v čl. 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorá je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a justičných rozhodnutí. Táto zásada, ktorá predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach, je sama založená na vzájomnej dôvere, ako aj na vyvrátiteľnej domnienke, že ostatné členské štáty dodržiavajú právo EÚ a najmä základné práva.

V tomto kontexte čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze definuje európsky vyšetrovací príkaz ako justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo potvrdil justičný orgán členského štátu na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte s cieľom získať dôkazy v súlade s touto smernicou, vrátane tých, ktoré už majú k dispozícii príslušné orgány tohto členského štátu. Čl. 2 písm. c) tejto smernice definuje, čo sa má na účely uvedenej smernice rozu-

⁵² Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, A. a iní – body 38 až 75.

mieť pod pojmom „vydávajúci orgán“, pričom v bode ii) tohto ustanovenia spresňuje, že ak je európsky vyšetrovací príkaz vydaný iným príslušným orgánom vydávajúceho členského štátu, než je jeden z orgánov uvedených v bode i) tejto smernice, musí byť tento príkaz potvrdený „justičným orgánom“ pred jeho odovzdaním vykonávaciemu orgánu. Podľa čl. 1 ods. 2 smernice členské štáty vykonávajú európsky vyšetrovací príkaz na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tejto smernice.

Konkrétne podľa čl. 9 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vykonávajúci orgán uzná európsky vyšetrovací príkaz bez toho, aby sa museli splniť akékoľvek ďalšie formálne náležitosti, a zabezpečí jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil orgán vykonávajúceho štátu. Podľa toho istého ustanovenia však tento orgán môže rozhodnúť, že európsky vyšetrovací príkaz nevykoná, pričom sa odvoláva na jeden z dôvodov neuznania alebo nevykonania, alebo na jeden z dôvodov odkladu stanovených touto smernicou. Čl. 9 ods. 3 smernice stanovuje, že „ak sa vykonávajúcemu orgánu doručí európsky vyšetrovací príkaz, ktorý nevydal vydávajúci orgán uvedený v čl. 2 písm. c), vykonávajúci orgán vráti tento príkaz vydávajúcemu štátu“.

Z predchádzajúcich úvah na jednej strane vyplýva, že európsky vyšetrovací príkaz možno vykonať len vtedy, ak orgán, ktorý ho vydal, je „vydávajúcim orgánom“ v zmysle čl. 2 písm. c) uvedenej smernice, a na druhej strane, že ak je takéto rozhodnutie vydané vydávajúcim orgánom, ktorý nie je jedným z orgánov uvedených v písmene i) tohto ustanovenia, musí byť pred zaslaním na účely jeho vykonania v inom členskom štáte potvrdený „justičným orgánom“.

V prejednávanvej veci sa položená otázka v podstate týka toho, či prokurátor členského štátu alebo všeobecnejšie prokuratúra členského štátu zodpovedá pojmom „justičný orgán“ a „vydávajúci orgán“ v zmysle čl. 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, a to aj v prípade, ak by tento orgán bol v právnom vzťahu podriadenosti vo vzťahu k výkonnej moci tohto členského štátu, v dôsledku čoho by bol vystavený riziku, že bude priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany tejto moci v súvislosti s vydaním európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Táto otázka sa kladie v rozsahu, v akom sa vnútroštátny súd pýta na uplatniteľnosť, v kontexte smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, judikatúry vyplývajúcej z rozsudkov Súdneho dvora EÚ v spojených

veciach C-508/18 a C-82/19 PPU, *OG a PI*, a vo veci C-509/18, *PF*, v ktorých Súdny dvor vyložil pojem „*vydávajúci justičný orgán*“, uvedený v čl. 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači v tom zmysle, že sa nevzťahuje na prokuratúry členského štátu, ktoré sú pri prijímaní rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača vystavené takémuto riziku. Je potrebné uviesť, že zatiaľ čo rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV o európskom zatykači, najmä jeho čl. 6 ods. 1, používa pojem „*vydávajúci justičný orgán*“ bez spresnenia orgánov, na ktoré sa vzťahuje tento pojem, čl. 2 písm. c) bod i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze výslovne stanovuje, že prokurátor sa nachádza medzi orgánmi, ktoré sa podobne ako sudca, súd alebo vyšetrovací sudca považujú za „*vydávajúci orgán*“. Toto posledné uvedené ustanovenie podmieňuje kvalifikáciu ako „*vydávajúci orgán*“ jedinou podmienkou, aby súd a osoby vykonávajúce funkciu sudcu, vyšetrojúceho sudcu alebo prokurátora mali právomoc v dotknutej veci.

Keďže podľa vnútroštátneho práva má prokurátor členského štátu alebo všeobecnejšie prokuratúra tohto členského štátu právomoc nariadiť vyšetrovacie opatrenia s cieľom získať dôkazy v danej veci, prokurátor spadá pod pojem „*vydávajúci orgán*“ v zmysle čl. 2 písm. c) bodu i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze. Zo znenia čl. 2 písm. c) bodu ii) tejto smernice tiež vyplýva, že prokurátor patrí medzi „*justičné orgány*“, ktoré sú oprávnené potvrdiť európsky vyšetrovací príkaz pred jeho postúpením vykonávajúcemu orgánu, ak toto rozhodnutie vydal iný vydávajúci orgán než jeden z orgánov uvedených v bode i) tohto ustanovenia. Je potrebné konštatovať, že ani bod i) ani bod ii) tohto čl. 2 písm. c) nepodmieňujú kvalifikáciu prokurátora ako „*vydávajúceho orgánu*“ alebo „*justičného orgánu*“ v zmysle smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze neexistenciou zákonného vzťahu podriadenosti prokurátora voči výkonnej moci svojho členského štátu. Zo znenia čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 2 písm. c) bodmi i) a ii) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze tiež vyplýva, že vydanie alebo potvrdenie európskeho vyšetrovacieho príkazu prokurátorom priznáva tomuto príkazu povahu justičného rozhodnutia.

Pokiaľ ide v druhom rade o kontext, do ktorého patria tieto ustanovenia, je potrebné po prvé uviesť, že vydanie alebo potvrdenie európskeho vyšetrovacieho príkazu podlieha na základe smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze postupu a zárukám, ktoré sú odlišné od tých, ktoré upravujú vydanie európskeho zatykača. Táto smernica obsahuje osobitné ustanovenia, ktorých cieľom je zabezpečiť, aby vydanie alebo potvrdenie

európskeho vyšetrovacieho príkazu takým prokurátorom, ako je uvedený v čl. 2 písm. c) uvedenej smernice, sprevádzali záruky, ktoré sú vlastné prijatiu justičných rozhodnutí, najmä záruky týkajúce sa dodržiavania základných práv dotknutej osoby a práva na účinnú súdnu ochranu.

V prvom rade podľa čl. 6 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s čl. 2 písm. c) a odôvodnením č. 11 tejto smernice toto vydanie alebo toto potvrdenie podlieha dvojitej podmienke, a to jednak, že je nevyhnutné a primerané cieľom konaní, najmä trestných, uvedených v čl. 4 uvedenej smernice, vzhľadom na práva podozrivej alebo obvinenej osoby, a jednak tomu, že vyšetrovacie opatrenie alebo opatrenia uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze by sa mohlo (mohli) za rovnakých podmienok nariadiť v podobnom vnútroštátnom prípade.

Pri vydávaní alebo potvrdení európskeho vyšetrovacieho príkazu teda taký prokurátor, ako je uvedený v čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, musí dbať na dodržiavanie vnútroštátnych procesných záruk, ktoré musia byť v súlade so smernicami týkajúcimi sa procesných práv v trestnom konaní, ktoré sú uvedené v odôvodnení č. 15 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

Rovnako ako bolo okrem iného pripomenuté v odôvodneniach č. 12 a 39 uvedenej smernice, musí dbať na dodržiavanie práv zakotvených v Charte, najmä práva na prezumpciu nevinu a práva na obhajobu, ktoré sú stanovené v čl. 48 Charty základných práv EÚ. Okrem toho akékoľvek obmedzenie výkonu týchto práv vyšetrovacím opatrením nariadeným v súlade s touto istou smernicou musí rešpektovať požiadavky stanovené v čl. 52 ods. 1 Charty, čo najmä predpokladá, že predmetné obmedzenie je za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality nevyhnutné a skutočne zodpovedá cieľu všeobecného záujmu uznanému EÚ alebo potrebe ochrany práv a slobôd iných.

Ďalej čl. 14 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s jej odôvodnením č. 22 stanovuje všeobecnú povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby sa na vyšetrovacie opatrenia uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze uplatňovali opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade. V súlade s čl. 14 ods. 3 tejto smernice vydávajúci orgán musí dbať o to, aby osoby dotknuté takým príkazom mali dostatočné informácie o opravných prostriedkoch proti tomuto príkazu a lehotách na ich podanie, ktoré sú stanovené vnútroštátnym právom, s cieľom zaručiť účinný výkon ich práva na opravný prostriedok. Napokon podľa čl. 14 ods. 7 uvedenej

smernice vydávajúci štát zohľadní skutočnosť, že sa opravnému prostriedku proti uznaniu alebo vykonaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu vyhovel, v súlade s jeho vnútroštátnym právnym poriadkom. Bez toho, aby tým boli dotknuté vnútroštátne procesné predpisy, členské štáty zabezpečia, aby sa pri posudzovaní dôkazov získaných prostredníctvom európskeho vyšetrovacieho príkazu v trestnom konaní vo vydávajúcom štáte dodržiavali práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie.

Z ustanovení smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vyplýva, že taký prokurátor, ako je uvedený v čl. 2 písm. c) tejto smernice, ktorý vydáva alebo potvrdzuje európsky vyšetrovací príkaz, musí zohľadniť zásadu proporcionality a základné práva dotknutej osoby, najmä tie, ktoré sú zakotvené v Charte, a jeho rozhodnutie musí byť možné napadnúť účinným opravným prostriedkom, ktorý je prinajmenšom rovnocenný s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom konaní.

Po druhé, hoci je pravda, že európsky vyšetrovací príkaz je nástrojom založeným na zásadách vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania, ktorých vykonanie predstavuje zásadu a odmietnutie vykonania je poňaté ako výnimka, ktorá sa musí vykladať reštriktívne (pozri analogicky vyššie uvedené rozsudky Súdneho dvora EÚ), ustanovenia smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze umožňujú vykonávajúcemu orgánu a všeobecnejšie vykonávajúcemu štátu dohliadať na dodržiavanie zásady proporcionality, ako aj na procesné a základné práva dotknutej osoby.

V prvom rade z čl. 2 písm. d) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vyplýva, že postup výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu si môže vyžadovať súhlas justičného orgánu vo vykonávajúcom štáte, ak to stanovuje jeho vnútroštátne právo. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, tak je to aj v prípade rakúskeho práva, ktoré podmieňuje výkon určitých vyšetrovacích opatrení, ako napríklad žiadosť o poskytnutie informácií o bankovom účte, povolením súdu.

Ďalej podľa čl. 6 ods. 3 tejto smernice, ak má vykonávajúcí orgán dôvod domnievať sa, že podmienky uvedené v ods. 1 tohto článku neboli dodržané, najmä podmienka týkajúca sa toho, že vyšetrovacie opatrenie je nevyhnutné a primerané cieľom konania, v súvislosti s ktorým bolo vydané, s prihliadnutím na práva dotknutej osoby, môže sa poradiť s vydávajúcim orgánom o potrebe vykonania európskeho vyšetrovacieho príkazu, čo môže viesť k tomu, že vydávajúci orgán vezme európsky vyšetrovací príkaz späť.

Podľa čl. 10 uvedenej smernice môže vykonávajúci orgán použiť aj iné vyšetrovacie opatrenie, než je opatrenie uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze. Táto možnosť existuje najmä vtedy, keď sa tento orgán, ako to vyplýva z ods. 3 tohto článku v spojení s odôvodnením č. 10 tejto smernice, domnieva, že toto iné vyšetrovacie opatrenie umožňuje dosiahnuť rovnaký výsledok ako opatrenie uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze prostriedkami, ktoré menej zasahujú do základných práv.

Napokon v súlade s čl. 11 ods. 1 písm. f) uvedenej smernice môže byť uznanie alebo vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu vo vykonávajúcim štáte odmietnuté, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že vykonanie vyšetrovacieho opatrenia uvedeného v európskom vyšetrovacom príkaze by bolo nezlučiteľné s povinnosťami vykonávajúceho štátu v súlade s čl. 6 Zmluvy o EÚ a Chartou základných práv EÚ. Čl. 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze sú súčasťou normatívneho rámca obsahujúceho súbor záruk tak v štádiu vydania alebo potvrdenia, ako aj výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu na účely zabezpečenia ochrany základných práv dotknutej osoby.

Po tretie, pokiaľ ide o cieľ smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, táto smernica má za cieľ zabezpečiť, zjednodušenú a účinnú spoluprácu medzi členskými štátmi zabezpečením vzájomného uznávania rozhodnutí prijatých justičnými orgánmi týchto členských štátov na účely vykonávania dôkazov v trestných veciach s cezhraničným rozmerom. Ako sa zdôrazňuje v odôvodnení č. 34 tejto smernice, táto smernica stanovuje len predbežné opatrenia zamerané na získavanie dôkazov. Okrem toho podľa čl. 1 ods. 3 uvedenej smernice o vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu môže požiadať podozrivá alebo obvinená osoba alebo jej právny zástupca v rámci príslušných práv na obhajobu v súlade s vnútroštátnym trestným právom procesným. Ako uvádza generálny advokát v bode 71 svojich návrhov, takéto opatrenie môže byť nariadené v záujme dotknutej osoby.

Okrem toho, je potrebné zdôrazniť, že európsky vyšetrovací príkaz, ktorý upravuje smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, sleduje v rámci trestného konania cieľ odlišný od európskeho zatykača, ktorý sa riadi rámcovým rozhodnutím 2002/584/SVV o európskom zatykači. Zatiaľ čo cieľom európskeho zatykača je podľa čl. 1 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači zatknúť a vydať požadovanú osobu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia, cieľom európskeho vyšetrovacieho príkazu je

podľa čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze dosiahnuť vykonanie jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení s cieľom získať dôkazy.

Je pravda, že ako vyplýva z čl. 3 a 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, európsky vyšetrovací príkaz sa v zásade môže vzťahovať na akékoľvek vyšetrovacie opatrenie, najmä na účely trestného konania. Niektoré z týchto opatrení môžu byť invazívne, keďže zasahujú najmä do práva na súkromný život alebo do vlastníckeho práva dotknutej osoby. Ako však uviedli všetky oprávnené subjekty, ktoré predložili pripomienky Súdnemu dvoru, s výnimkou osobitného prípadu dočasného odovzdania už zadržovaných osôb na účely vykonania vyšetrovacieho opatrenia, ktoré je predmetom osobitných záruk v čl. 22 a 23 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, európsky vyšetrovací príkaz nie je na rozdiel od európskeho zatykača spôsobilý narušiť právo na slobodu dotknutej osoby zakotvené v čl. 6 Charty základných práv EÚ.

3.4 Výrok rozhodnutia⁵³

Súdny dvor EÚ, po posúdení relevantných aspektov posudzovanej polemiky, vo veci C-584/19, *A. a iní.*, **judikoval nasledovné** – článok 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze sa majú vykladať v tom zmysle, že pojmy „*justičný orgán*“ a „*vydávajúci orgán*“ v zmysle týchto ustanovení sa vzťahujú na prokurátora členského štátu alebo všeobecnejšie prokuratúru členského štátu nezávisle od zákonného vzťahu podriadenosti, ktorý by mohol existovať medzi týmto prokurátorom alebo touto prokuratúrou a výkonnou mocou tohto členského štátu, a vystavenia uvedeného prokurátora alebo uvedenej prokuratúry riziku, že budú priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany tejto moci v súvislosti s vydaním európskeho vyšetrovacieho príkazu.

⁵³ Rozsudok Súdného dvora EÚ vo veci C-584/19, *A. a iní* – výrok rozhodnutia.

Kapitola 4

Európsky vyšetrovací príkaz a neexistencia opravných prostriedkov: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-324/17 – *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“)

4.1 Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“)⁵⁴ sa týka výkladu čl. 1 ods. 4, čl. 6 ods. 1 písm. a) a čl. 14 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze.

Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania začatého proti Ivanovi Gavanozovovi, ktorý je obvinený z vedenia zločineckej skupiny a zo spáchania daňových trestných činov.

4.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky⁵⁵

I. Gavanozov je v Bulharsku trestne stíhaný pre účasť v zločineckej skupine vytvorenej na účely páchania daňových trestných činov. Osobitne sa mu kladie za vinu, že do Bulharska doviezol prostredníctvom nastrčených spoločností cukor z iných členských štátov EÚ, pričom sa zásoboval najmä od spoločnosti so sídlom v Českej republike, ktorú zastupoval Y., a následne predal tento cukor na bulharskom trhu bez toho, aby vypočítal a zaplatil daň z pridanej hodnoty (DPH), a predložil nepresné dokumenty, podľa ktorých uvedený cukor bol vyvezený do Rumunska.

V tejto súvislosti bulharský špecializovaný trestný súd (*Specializiran na-kazatelen sąd*) 11. mája 2017 rozhodol o vydaní európskeho vyšetrovacieho príkazu smerujúceho k tomu, aby české orgány vykonali prehliadky a zaisťovania vecí tak v priestoroch uvedenej spoločnosti so sídlom v Českej repub-

---

⁵⁴ Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 24. októbra 2019 vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“).

⁵⁵ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“) – body 10 až 16.

like, ako aj v mieste bydliska Y a pristúpili k výsluchu tohto pána formou videokonferencie ako svedka. V nadväznosti na prijatie tohto rozhodnutia tento súd uvádza, že mal ťažkosti pri vypĺňaní oddielu J formulára v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, venovaného opravným prostriedkom. Uvedený súd v tejto súvislosti uvádza, že bulharské právo nestanovuje žiadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam, ktorými sa nariaďujú prehliadky, zaistenia vecí alebo výsluchy svedkov. Ten istý súd sa však domnieva, že čl. 14 tejto smernice ukladá členským štátom povinnosť stanoviť takéto opravné prostriedky. Vnútroštátny súd tiež spresňuje, že v bulharskom práve sa súdne rozhodnutia nariaďujúce takéto opatrenia nenachádzajú medzi prípadmi, v ktorých môže vzniknúť zodpovednosť štátu v prípade škody, pokiaľ sa priamo netýkajú obvineného.

Za týchto podmienok bulharský Špecializovaný trestný súd (*Specializiran nakazatelen sad*) rozhodol prerušiť konanie a **položiť Súdnemu dvoru EÚ tieto prejudiciálne otázky**:⁵⁶

1. Bráni čl. 14 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vnútroštátnej právnej úprave a judikatúre, keď podľa nich hmotnoprávne dôvody pre vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu, predmetom ktorého je vykonanie prehliadky v byte alebo v obchodných priestoroch, ako aj zaistenie určitých predmetov, resp. povolenie výsluchu svedka, nemožno napadnúť ani priamo opravným prostriedkom proti súdному rozhodnutiu, ani samostatnou žalobou o náhradu škody?
2. Priznáva čl. 14 ods. 2 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze dotknutej osobe priamo a okamžite právo napadnúť súdne rozhodnutie o európskom vyšetrovacom príkaze, hoci vnútroštátne právo nestanovuje nijakú takú procesnú možnosť?
3. Ide v prípade osoby, voči ktorej bola vznesená obžaloba, s ohľadom na čl. 14 ods. 2 v spojení s čl. 6 ods. 1 písm. a) a s čl. 1 ods. 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze o dotknutú osobu v zmysle čl. 14 ods. 4 tejto smernice, keď opatrenie na získavanie dôkazov smeruje voči tretej osobe?
4. Ide v prípade osoby, ktorá obýva alebo používa priestory, v ktorých sa má uskutočniť prehliadka alebo zaistenie vecí, resp. v prípade osoby, ktorú je potrebné vypočuť ako svedka, o dotknutú osobu v zmysle čl. 14 ods. 4

⁵⁶ Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 31. mája 2017 – Trestné konanie proti Gavanozovovi (vec C-324/17).

smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s čl. 14 ods. 2 tejto smernice?

4.3 Analýza Súdneho dvora⁵⁷

Svojimi otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa čl. 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, v spojení s oddielom J formulára v prílohe A tejto smernice, má vykladať v tom zmysle, že justičný orgán členského štátu EÚ musí pri vydávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu uviesť v tomto oddiele opis opravných prostriedkov, ktoré sú prípadne stanovené v jeho členskom štáte proti vydaniu takéhoto príkazu.

Na úvod je potrebné uviesť, že zo znenia čl. 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze vyplýva, že vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu predpokladá vyplnenie a podpísanie formulára uvedeného v prílohe A tejto smernice, ako aj osvedčenie presnosti a správnosti jeho obsahu. Bod 1 oddielu J tohto formuláru stanovuje, že vydávajúci orgán uvedie, „či sa proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu už podal opravný prostriedok, a ak áno, aby spresnil ďalšie podrobnosti (opis opravného prostriedku vrátane krokov, ktoré je potrebné vykonať, a lehôt)“. Zo samotného znenia bodu 1 oddielu J uvedeného formulára, osobitne z použitia pojmov „*ak áno*“, vyplýva, že opis opravných prostriedkov musí byť uvedený v tomto bode len za predpokladu, že opravný prostriedok bol proti európskemu vyšetrovaciemu príkazu podaný. Okrem toho, použitie výrazu „*uvedte*“ vo vzťahu k opisu opravných prostriedkov, ktorý musí byť v takom prípade uvedený v tomto bode, svedčí o tom, že normotvorca EÚ chcel zabezpečiť, aby bol vykonávajúci orgán informovaný o opravných prostriedkoch podaných proti európskemu vyšetrovaciemu príkazu, ktorý mu bol zaslaný, a nie všeobecnejšie o opravných prostriedkoch, ktoré sú prípadne stanovené vo vydávajúcim členskom štáte proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Rovnako bod 2 oddielu J formulára v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze má za cieľ zabezpečiť, aby bol vykonávajúci orgán informovaný o opravných prostriedkoch podaných proti eu-

⁵⁷ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“) – body 23 až 38.

rópskemu vyšetrovaciemu príkazu, a nie aby mu poskytol opis opravných prostriedkov, ktoré prípadne existujú vo vydávajúcom členskom štáte proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že vydávajúci orgán je povinný v tomto bode oddielu J európskeho vyšetrovacieho príkazu, ktorý vydáva, uviesť iba názov a kontaktné údaje príslušného orgánu vydávajúceho členského štátu, ktorý môže poskytnúť doplňujúce informácie o opravných prostriedkoch, právnej pomoci a službách tlmočenia a prekladov v tomto členskom štáte.

Takéto informácie by navyše neboli užitočné, ak by európsky vyšetrovací príkaz už obsahoval abstraktný opis opravných prostriedkov, ktoré prípadne existujú vo vydávajúcom členskom štáte proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Z týchto úvah vyplýva, že pri vydávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu nemusí vydávajúci orgán uviesť v oddiele J formulára v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze opis opravných prostriedkov, ktoré sú prípadne stanovené v jeho členskom štáte proti vydaniu takéhoto príkazu.

Tento výklad je podporený čl. 14 ods. 5 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ktorý stanovuje, že vydávajúci orgán a vykonávajúci orgán sa navzájom informujú o opravných prostriedkoch uplatnených voči vydaniu, uznaniu alebo vykonaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu. Takýto výklad môže okrem iného zabezpečiť úplné dosiahnutie cieľa sledovaného touto smernicou, ako vyplýva z odôvodnení č. 21 a 38 tejto smernice, ktorý spočíva v zjednodušení a zrýchlení justičnej spolupráce medzi členskými štátmi na základe zásad vzájomnej dôvery a vzájomného uznávania.

Zavedenie formulára, akým je formulár v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ktorý musí justičný orgán členského štátu, ktorý chce vydať európsky vyšetrovací príkaz, vyplniť s uvedením konkrétne požadovaných informácií, má totiž za cieľ oboznámiť vykonávajúci orgán s minimálnymi formálnymi informáciami potrebnými na to, aby tento orgán mohol prijať rozhodnutie o uznaní alebo výkone dotknutého európskeho vyšetrovacieho príkazu a prípadne vykonať požadované vyšetrovacie opatrenie v lehotách stanovených v čl. 12 tejto smernice (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-551/18 PPU, I. K., body 49 a 50, ako aj citovanú judikatúru).

Keďže opis opravných prostriedkov, ktoré prípadne existujú vo vydávajúcom členskom štáte proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu,

nemusi byť uvedený v oddiele J formulára v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, nie je opodstatnené v predmetnej veci vykladať čl. 14 tejto smernice najmä s cieľom určiť, či toto ustanovenie bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá neupravuje nijaký opravný prostriedok, ktorým by bolo možné napadnúť hmotnoprávne dôvody vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu, ktorým sa nariaďuje vykonanie prehliadky, zaistenia určitých predmetov a výsluch svedka.

4.4 Výrok rozhodnutia⁵⁸

Súdny dvor EÚ, po posúdení relevantných aspektov posudzovanej polemiky, vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“), **judikoval nasledovné** – článok 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s oddielom J formulára v prílohe A tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že justičný orgán členského štátu nemusí pri vydávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu uviesť v tomto oddiele opis opravných prostriedkov, ktoré sú prípadne stanovené v jeho členskom štáte proti vydaniu takéhoto príkazu.

---

⁵⁸ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“) – výrok rozhodnutia.

Kapitola 5

Európsky vyšetrovací príkaz a neexistencia opravných prostriedkov: rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-852/19 – Ivan Gavanozov („Gavanozov II“)

5.1 Návrh na začatie konania

Návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom EÚ vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“)⁵⁹ sa týka výkladu čl. 1 ods. 4 a čl. 14 ods. 1 až 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ako aj čl. 7 a 47 Charty základných práv EÚ.

Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania začatého proti Ivanovi Gavanozovovi, ktorý bol obvinený z vedenia zločineckej skupiny a zo spáchania daňových trestných činov.

5.2 Skutkový stav a prejudiciálne otázky⁶⁰

Proti I. Gavanozovovi je v Bulharsku vedené trestné konanie pre účasť v zločineckej skupine vytvorenej na účely páchania daňových trestných činov. Je predovšetkým podozrivý z toho, že do Bulharska doviezol prostredníctvom schránkových spoločností cukor z iných členských štátov, pričom sa zásoboval najmä od spoločnosti so sídlom v Českej republike, ktorú zastupoval Y., a následne predal tento cukor na bulharskom trhu bez toho, aby vypočítal a zaplatil daň z pridanej hodnoty (DPH), a predložil nepresné dokumenty, podľa ktorých bol uvedený cukor vyvezený do Rumunska.

V tejto súvislosti bulharský Špecializovaný trestný súd (*Specializiran na kazatelen sad*) 11. mája 2017 rozhodol o vydaní európskeho vyšetrovacieho príkazu, aby české orgány vykonali prehliadky a zaistenia vecí tak v priestoroch uvedenej spoločnosti so sídlom v Českej republike, ako aj v mieste bydliska Y a pristúpili k vylúčeniu tohto pána formou videokonferencie ako

---

⁵⁹ Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 11. novembra 2021 vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“).

⁶⁰ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“) – body 16 až 23.

svedka. Po prijatí tohto rozhodnutia a vzhľadom na ťažkosti pri vyplnení oddielu J formulára uvedeného v prílohe A smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze s názvom „*Opravné prostriedky*“ sa tento súd pýta Súdneho dvora na výklad viacerých ustanovení tejto smernice.

Vzhľadom najmä na odpoveď tohto istého súdu na žiadosť o informácie, ktoré mu zaslal Súdny dvor EÚ, tento rozhodol v rozsudku vo veci C-324/17, *Gavanozov* („*Gavanozov I*“), že čl. 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s oddielom J formulára v prílohe A tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že justičný orgán členského štátu nemusí pri vydávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu uviesť v tomto oddiele opis opravných prostriedkov, ktoré sú prípadne stanovené v jeho členskom štáte proti vydaniu takéhoto príkazu.

Špecializovaný trestný súd (*Specializiran nakazatelen säd*) vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvádza, že bulharské právo neupravuje nijaký opravný prostriedok proti rozhodnutiam, ktorými sa nariaďuje vykonanie prehliadok a zaistení vecí alebo výsluch svedkov, ani proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu. V tomto kontexte sa tento súd pýta, či je bulharské právo v rozpore s právom EÚ, a v takom prípade, či môže vydať európsky vyšetrovací príkaz, ktorého predmetom sú takéto vyšetrovacie opatrenia.

Za týchto podmienok Špecializovaný trestný súd (*Specializiran nakazatelen säd*) rozhodol prerušiť konanie a **položiť Súdnemu dvoru EÚ tieto prejudiciálne otázky**:⁶¹

1. Je vnútroštátna právna úprava, ktorá neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu v trestných veciach na domovú prehliadku a prehliadku obchodných priestorov, na zaistenie určitých vecí a na výsluch svedka, zlučiteľná s čl. 14 ods. 1 až 4, čl. 1 ods. 4 a odôvodneniami č. 18 a 22 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, ako aj s čl. 47 a 7 Charty základných práv EÚ v spojení s čl. 13 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd?
2. Je možné za takýchto okolností vydať európskeho vyšetrovacieho príkazu v trestných veciach?

⁶¹ Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 21. novembra 2019 – Trestné konanie proti Ivanovi Gavanozovovi (vec C-852/19).

5.3 Analýza Súdneho dvora⁶²

Posúdenie prvej otázky

Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú čl. 1 ods. 4 a čl. 14 ods. 1 až 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s odôvodneniami č. 18 a 22 tejto smernice, ako aj čl. 7 a 47 Charty základných práv EÚ v spojení s čl. 8 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave členského štátu vydávajúceho európsky vyšetrovací príkaz, ktorá neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie.

Podľa čl. 14 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze členské štáty EÚ zabezpečia, aby boli proti vyšetrovacím opatreniam uvedeným v európskom vyšetrovacom príkaze dostupné opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade. Aj keď toto ustanovenie z hľadiska odôvodnenia č. 22 tejto smernice stanovuje všeobecnú povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby sa na vyšetrovacie opatrenia uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze uplatňovali opravné prostriedky, ktoré sú rovnocenné s opravnými prostriedkami dostupnými v podobnom vnútroštátnom prípade (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, *A. a iní*, bod 60), nevyžaduje od členských štátov, aby stanovili dodatočné opravné prostriedky v porovnaní s opravnými prostriedkami, ktoré existujú v podobnom vnútroštátnom konaní. Takáto požiadavka nevyplýva ani zo znenia čl. 14 ods. 2 uvedenej smernice, ktorý len spresňuje, že vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu možno v samej veci napadnúť len žalobou podanou vo vydávajúcom členskom štáte.

Je potrebné preto pripomenúť, že členské štáty sú pri vykonávaní práva EÚ povinné zabezpečiť dodržiavanie práva na účinný prostriedok nápravy zakotveného v čl. 47 ods. 1 Charty základných práv EÚ, ktorý predstavuje potvrdenie zásady účinnej súdnej ochrany [rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-194/19, *État belge*, bod 43 a citovaná judikatúra].

---

⁶² Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-852/19, *Ivan Gavanzov* („Gavanzov II“) – body 24 až 62.

Keďže postup vydávania a vykonávania európskeho vyšetrovacieho príkazu upravuje smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, tento postup predstavuje takéto vykonanie práva EÚ v zmysle čl. 51 ods. 1 Charty základných práv EÚ, čo vedie k uplatniteľnosti čl. 47 Charty (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-682/15, *Berlioz Investment Fund*, bod 50 a citovanú judikatúru). Tento posledný uvedený článok vo svojom ods. 1 stanovuje, že každý, koho práva a slobody zaručené právom EÚ sú porušené, má za podmienok stanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Pokiaľ ide o prvom rade o vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, je potrebné uviesť, že takéto opatrenia predstavujú zásah do práva každého na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a komunikácie, ktoré je zaručené v čl. 7 Charty základných práv EÚ. Okrem toho zaistenia môžu zasahovať do čl. 17 ods. 1 Charty, ktorý priznáva každému právo vlastniť svoj oprávnené nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Každému, kto sa chce dovoliť ochrany, ktorú mu priznávajú tieto ustanovenia v rámci konania týkajúceho sa európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, teda musí byť priznané právo na účinný prostriedok nápravy zaručené v čl. 47 Charty základných práv EÚ. Toto právo nevyhnutne znamená, že osoby dotknuté takýmito vyšetrovacími opatreniami disponujú primeranými opravnými prostriedkami, ktoré im umožňujú jednak napadnúť ich zákonnosť a nevyhnutnosť, ako aj jednak požiadať o primeranú nápravu, ak boli tieto opatrenia nariadené alebo vykonané protiprávne. Členským štátom prináleží, aby vo svojich vnútroštátnych právnych poriadkoch stanovili na tieto účely potrebné opravné prostriedky.

Tento výklad čl. 47 Charty základných práv EÚ navyše zodpovedá výkladu čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý použil EŠLP z vo svojej judikatúre. Z jeho judikatúry totiž vyplýva, že podľa tohto posledného uvedeného ustanovenia, ktoré v podstate zodpovedá čl. 47 ods. 1 Charty, osoby dotknuté prehliadkami a zaisteniami musia mať možnosť prístupu ku konaniu umožňujúcemu napadnúť zákonnosť a nevyhnutnosť vykonaných prehliadok a zaistení a dosiahnuť primeranú nápravu, ak boli tieto opatrenia nariadené alebo vykonané protiprávne [pozri v tomto zmysle rozsudok EŠLP z 22. mája 2008 vo veci *Ilja Stefanov proti Bulharsku* (sťažnosť č. 65755/01), bod 59; rozsudok EŠLP z 31. marca 2016 vo veci *Stojanov a iní proti Bulharsku* (sťažnosť č. 55388/10), body 152 až 154, ako aj rozsudok EŠLP

z 19. januára 2017 vo veci *Posevini proti Bulharsku* (sťažnosť č. 63638/14), body 84 až 86]. Okrem toho, právo dotknutej osoby napadnúť zákonnosť a nevyhnutnosť týchto opatrení znamená, že táto osoba musí mať možnosť podať opravný prostriedok proti európskom vyšetrovacom príkaze, ktorým sa nariaďuje vykonanie uvedených opatrení.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že čl. 1 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze definuje európsky vyšetrovací príkaz ako justičné rozhodnutie, ktoré vydal alebo potvrdil justičný orgán členského štátu na účely vykonania jedného alebo viacerých konkrétnych vyšetrovacích opatrení v inom členskom štáte s cieľom získať dôkazy v súlade s touto smernicou. Podľa čl. 1 ods. 2 uvedenej smernice členské štáty EÚ vykonávajú európsky vyšetrovací príkaz na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tejto smernice. Z čl. 9 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze okrem toho vyplýva, že vykonávajúci orgán uzná európsky vyšetrovací príkaz zaslaný v súlade s touto smernicou bez toho, aby sa museli splniť akékoľvek ďalšie formálne náležitosti, a zabezpečí jeho vykonanie rovnakým spôsobom a za rovnakých podmienok, ako keby dotknuté vyšetrovacie opatrenie nariadil orgán vykonávajúceho štátu, pokiaľ tento orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov neuznania alebo nevykonania európskeho vyšetrovacieho príkazu alebo jedného z dôvodov odkladu stanoveného v tejto smernici.

Z týchto skutočností vyplýva, že v rámci konania o európskom vyšetrovacom príkaze sú vyšetrovacie opatrenia nariadené príslušným orgánom vydávajúceho členského štátu a vykonajú ich príslušné orgány vykonávajúceho členského štátu, ktoré sú v zásade povinné uznať európsky vyšetrovací príkaz zaslaný v súlade so smernicou 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze, pričom sa nevyžaduje žiadna iná formalita. Okrem toho, podľa čl. 14 ods. 2 smernice vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu možno v samej veci napadnúť len žalobou podanou vo vydávajúcom štáte. Aby teda osoby dotknuté výkonom európskeho vyšetrovacieho príkazu vydaného alebo potvrdeného justičným orgánom tohto členského štátu na vykonanie prehliadok a zaistení mohli účinne vykonať svoje právo zaručené čl. 47 Charty základných práv EÚ, uvedenému členskému štátu prináleží zabezpečiť, aby tieto osoby mohli podať opravný prostriedok na súd toho istého členského štátu, ktorý im umožní napadnúť nevyhnutnosť a zákonnosť tohto príkazu prinajmenšom vzhľadom na vecné dôvody, ktoré viedli k vydaniu takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Pokiaľ ide v druhom rade o vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie, je potrebné uviesť, že čl. 24 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze stanovuje, že ak sa osoba nachádza na území vykonávajúceho štátu a príslušné orgány vydávajúceho štátu ju majú vypočuť ako svedka alebo znalca, vydávajúci orgán môže vydať európsky vyšetrovací príkaz, aby sa výsluch svedka alebo znalca uskutočnil formou videokonferencie alebo inou formou audiovizuálneho prenosu v súlade s čl. 24 ods. 5 až 7 smernice.

Článok 24 ods. 7 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze spresňuje, že každý členský štát prijme potrebné opatrenia, aby zabezpečil, že ak je osoba vypočúvaná na jeho území podľa tohto článku a odmietne vypovedať, hoci má povinnosť vypovedať, alebo ak neuvedie pravdu, uplatní sa jeho právny poriadok rovnakým spôsobom ako v prípade, ak by sa výsluch uskutočnil vo vnútroštátnom konaní. Z toho vyplýva, že odmietnutie svedčiť v rámci výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie môže mať významné dôsledky pre dotknutú osobu na základe noriem stanovených na tento účel v práve vykonávajúceho členského štátu. Konkrétne by táto osoba mohla byť pod hrozbou sankcií nútená dostaviť sa na výsluch a byť povinná odpovedať na otázky položené v tomto rámci.

Podľa ustálenej judikatúry pritom ochrana proti svojvoľným alebo nepriemeraným zásahom verejnej moci do súkromnej sféry osoby, či už fyzickej alebo právnickej, predstavuje všeobecnú zásadu práva EÚ (rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-682/15, *Berlioz Investment Fund*, bod 51 a citovaná judikatúra). Súdny dvor spresnil, že tejto ochrany sa môže dovoľávať každá osoba ako práva zaručeného právom EÚ v zmysle čl. 47 ods. 1 Charty základných práv EÚ, ak chce napadnúť na súde akt, ktorý jej spôsobuje ujmu, akým je rozhodnutie o uložení povinnosti poskytnúť informácie alebo sankcia uložená z dôvodu nedodržania tohto rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-245/19 a C-246/19, *État luxembourgeois*, bod 58 a citovanú judikatúru). Je potrebné preto konštatovať, že vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie môže spôsobiť ujmu dotknutej osobe a že táto osoba teda musí disponovať opravným prostriedkom proti takémuto príkazu v súlade s čl. 47 Charty základných práv EÚ. Súdny vykonávajúceho členského štátu pritom nebudú mať podľa čl. 14 ods. 2 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze právomoc preskúmať vecné dôvody

európskeho vyšetrovacieho príkazu, ktorým sa nariaďuje výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie.

Z toho vyplýva, že vydávajúcemu členskému štátu prináleží zabezpečiť, aby každá osoba, ktorá bola povinná dostaviť sa na výsluch, aby bola vypočutá ako svedok alebo aby odpovedala na otázky, ktoré jej boli položené počas takého výsluchu v rámci výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu, mala k dispozícii opravný prostriedok pred súdom tohto členského štátu, ktorý jej umožní napadnúť aspoň vecné dôvody na vydanie takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Posúdenie druhej otázky

Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú čl. 1 ods. 4 a čl. 14 ods. 1 až 4 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s odôvodneniami č. 18 a 22 tejto smernice, ako aj čl. 7 a 47 Charty základných práv EÚ v spojení s čl. 8 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby príslušný orgán členského štátu vydal európsky vyšetrovací príkaz na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie, ak právna úprava tohto členského štátu neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Článok 6 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze podmieňuje vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu dodržaním dvoch podmienok. Toto vydanie musí byť, po prvé, nevyhnutné a primerané na účely konaní uvedených v čl. 4 tejto smernice pri zohľadnení práv podozrivej alebo obvinenej osoby. Vyšetrovacie opatrenie alebo opatrenia uvedené v európskom vyšetrovacom príkaze musí byť, po druhé, možné nariadiť za rovnakých podmienok v podobnom vnútroštátnom prípade. Je pravda, že toto ustanovenie neuvádza, že pri vydaní európskeho vyšetrovacieho príkazu musia byť zohľadnené práva osôb dotknutých vyšetrovacími opatreniami uvedenými v tomto príkaze, s výnimkou podozrivej alebo obvinenej osoby. Je potrebné však pripomenúť, že z odôvodnení č. 2, 6 a 19 uvedenej smernice vyplýva, že európsky vyšetrovací príkaz je nástrojom súdnej spolupráce v trestných veciach uvedenej v čl. 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorá je založená na zásade vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí. Táto zásada, ktorá predstavuje „základný kameň“ justičnej spolupráce v trestných veciach, je sama založená na vzájomnej dôvere, ako aj na vyvrátení

domnienke, že ostatné členské štáty dodržiavajú právo EÚ a najmä základné práva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-584/19, *A. a iní*, bod 40).

Pokiaľ ide konanie o európskom vyšetrovacom príkaze, záruka týchto práv patrí predovšetkým do zodpovednosti vydávajúceho členského štátu, od ktorého sa dá očakávať, že dodržiava právo EÚ a konkrétne základné práva, ktoré toto právo uznáva (pozri analogicky rozsudok z Súdneho dvora EÚ vo veci C-367/16, *Piotrowski*, bod 50).

Nemožnosť namietat' vo vydávajúcom členskom štáte nevyhnutnosť a zákonnosť európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie prinajmenšom vzhľadom na vecné dôvody, ktoré viedli k jeho vydaniu, však predstavuje porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zakotveného v čl. 47 Charty základných práv EÚ, ktoré vylučuje, aby sa toto vzájomné uznanie mohlo vykonať a aby ho tento členský štát mohol využiť.

Okrem toho, je potrebné pripomenúť, že prináleží členským štátom, najmä na základe zásady lojálnej spolupráce zakotvenej v čl. 4 ods. 3 prvom pododseku Zmluvy o EÚ, aby zabezpečili na svojich územiach uplatňovanie a dodržiavanie práva EÚ a aby na tieto účely prijali všetky opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy, aby zabezpečili plnenie záväzkov vyplývajúcich zo Zmlúv alebo z aktov inštitúcií EÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-284/16, *Achmea*, bod 34 a citovanú judikatúru). Preto najmä vzhľadom na podstatnú úlohu zásady vzájomného uznávania v systéme zavedenom smernicou 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze prináleží vydávajúcemu členskému štátu, aby vytvoril podmienky, za ktorých vykonávajúci orgán môže účinne poskytnúť pomoc v súlade s právom EÚ.

Smernica 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze je založená na zásade výkonu európskeho vyšetrovacieho príkazu. Jej čl. 11 ods. 1 písm. f) umožňuje vykonávacím orgánom odchyliť sa výnimočne od tejto zásady po posúdení každého jednotlivého prípadu, ak existujú závažné dôvody domnievať sa, že výkon európskeho vyšetrovacieho príkazu by bol nezlučiteľný so základnými právami zaručenými najmä Chartou základných práv EÚ. V prípade neexistencie akéhokoľvek opravného prostriedku vo vydávajúcom štáte by sa však uplatňovanie tohto ustanovenia stalo systematickým. Takýto dôsledok by bol v rozpore so všeobecnou štruktúrou smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze a zároveň so zásadou vzájomnej dôvery.

Vydanie európskeho vyšetrovacieho príkazu, v prípade ktorého existujú podstatné dôvody domnievať sa, že by výkon viedol k porušeniu čl. 47 Charty základných práv EÚ, a ktorého výkon by teda vykonávajúci členský štát mal odmietnuť podľa čl. 11 ods. 1 písm. f) tejto smernice, nie je preto zlučiteľné so zásadami vzájomnej dôvery a lojálnej spolupráce.

Ako pritom vyplýva z preskúmania prvej otázky, výkon európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie, ktorého zákonnosť nemožno napadnúť opravným prostriedkom na súde vydávajúceho členského štátu, môže znamenať porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zakotveného v čl. 47 ods. 1 Charty základných práv EÚ.

5.4 Výrok rozhodnutia⁶³

Súdny dvor EÚ, po posúdení relevantných aspektov posudzovanej polemiky, vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“), **judikoval nasledovne:** (i) článok 14 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s čl. 24 ods. 7 tejto smernice a čl. 47 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu vydávajúceho európsky vyšetrovací príkaz, ktorá neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie; (ii) článok 6 smernice 2014/41/EÚ v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ a čl. 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby príslušný orgán členského štátu vydal európsky vyšetrovací príkaz na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie, ak právna úprava tohto členského štátu neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu.

---

⁶³ Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“) – výrok rozhodnutia.

Záver

Počas ostatných dekád bolo prijatých na európskej úrovni množstvo nástrojov na účely získavania či zabezpečovania dôkazov v rámci EÚ. Vývoj v oblasti europeizácie trestného práva nasmeroval EÚ predstaviť jeden univerzálny nástroj – je ním európsky vyšetrovací príkaz.

Európsky vyšetrovací príkaz môže byť vydaný, po prvé, v súvislosti s trestným konaním, ktoré začal justičný orgán alebo ktoré sa pred ním môže začať pre trestný čin podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu, a po druhé, v konaniach, ktoré správne orgány začali vo vzťahu ku skutkom, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho právneho poriadku vydávajúceho štátu z dôvodu porušenia právnych predpisov, a v prípade rozhodnutia, ktoré môže viesť ku konaniu pred súdom príslušným najmä v trestných veciach.

Právnym základom EVP na úrovni EÚ je *smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach*. Táto smernica sa zameriava na zjednodušovanie a zrýchlenie cezhraničného vyšetrovania trestných činov v EÚ. Predstavila európsky vyšetrovací príkaz, ktorý umožňuje justičným orgánom v jednom členskom štáte EÚ požiadať o zhromaždenie dôkazov v inom členskom štáte EÚ a o ich prenos z tohto štátu. Do právneho poriadku SR bola uvedená smernica zavedená (implementovaná) prostredníctvom *zákona č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach*. Tento zákon upravuje postup orgánov SR pri vydávaní a vykonávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu a s tým súvisiace konanie. Avšak, ani najprecíznejšia právna úprava, žiaľ, nedokáže obsiahnuť všetky potrebné otázky, hlavne jej tvorcami nepredpokladané otázky. V rámci aplikačnej praxe sa stále objavujú polemické otázky, ktorých odpoveď právna úprava nepozná, a to otvára možnosť vyjadriť sa Súdnemu dvoru EÚ.

Súdny dvor EÚ vo veci C-724/19, *H. P.*, judikoval, že (i) článok 2 písm. c) bod i) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby prokurátor mal právomoc vydať v prípravnej fáze trestného konania európsky vyšetrovací príkaz v zmysle tejto smernice na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, ak v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na účely prístupu k takýmto údajom patrí do výlučnej právomoci sudcu; (ii) článok 6 a článok 9 ods. 1 a 3 smernice 2014/41/EÚ sa majú vykladať v tom zmysle, že uznaním európskeho vyšetrovacieho príkazu

vykonávajúcim orgánom, ktorý bol vydaný na získanie údajov o prenose dát a polohe, týkajúcich sa telekomunikačnej prevádzky, nemožno nahradiť požiadavky uplatniteľné vo vydávajúcom štáte, ak tento príkaz bol neoprávnené vydaný prokurátorom napriek tomu, že v rámci podobného vnútroštátneho konania prijatie vyšetrovacieho opatrenia na získanie takýchto údajov patrí do výlučnej právomoci sudcu.

Vo veci C-584/19, *A. a iní* judikoval, že článok 1 ods. 1 a čl. 2 písm. c) smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze sa majú vykladať v tom zmysle, že pojmy „justičný orgán“ a „vydávajúci orgán“ v zmysle týchto ustanovení sa vzťahujú na prokurátora členského štátu alebo všeobecnejšie prokuratúru členského štátu nezávisle od zákonného vzťahu podriadenosti, ktorý by mohol existovať medzi týmto prokurátorom alebo touto prokuratúrou a výkonnou mocou tohto členského štátu, a vystavenia uvedeného prokurátora alebo uvedenej prokuratúry riziku, že budú priamo alebo nepriamo podliehať individuálnym pokynom alebo usmerneniam zo strany tejto moci v súvislosti s vydaním európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“), Súdny dvor EÚ judikoval, že článok 5 ods. 1 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s oddielom J formulára v prílohe A tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že justičný orgán členského štátu nemusí pri vydávaní európskeho vyšetrovacieho príkazu uviesť v tomto oddiele opis opravných prostriedkov, ktoré sú prípadne stanovené v jeho členskom štáte proti vydaniu takéhoto príkazu.

Vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“), Súdny dvor EÚ judikoval, že článok 14 smernice 2014/41/EÚ o európskom vyšetrovacom príkaze v spojení s čl. 24 ods. 7 tejto smernice a čl. 47 Charty základných práv EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu vydávajúceho európsky vyšetrovací príkaz, ktorá neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu európskeho vyšetrovacieho príkazu na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie; (ii) článok 6 smernice 2014/41/EÚ v spojení s čl. 47 Charty základných práv EÚ a čl. 4 ods. 3 Zmluvy o EÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby príslušný orgán členského štátu vydal európsky vyšetrovací príkaz na vykonanie prehliadok a zaistení, ako aj na výsluch svedka prostredníctvom videokonferencie, ak právna úprava tohto členského štátu neupravuje nijaký opravný prostriedok proti vydaniu takéhoto európskeho vyšetrovacieho príkazu.

Použité zdroje

Literatúra

- ALLEGREZZA, S. *Critical Remarks on the Green Paper on Obtaining Evidence in Criminal Matters from one Member State to another and Securing its Admissibility*. In: *Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik*, č. 9/2010, s. 569 – 579.
- BACHMAIER-WINTER, B. *European investigation order for obtaining evidence in the criminal proceedings: Study of the proposal for a European directive*. In: *Zeitschrift für Internationale Strafrechtsdogmatik*, č. 9/2010, s. 580 – 589.
- BALZAQ, T. – CARRERA, S. (eds.). *Security Versus Freedom?: A Challenge for Europe's Future*. Aldershot: Ashgate, 2006, 328 strán.
- GUILD, E. – CARRERA, S. – EGGENSCHWILER, A. (eds.). *The Area of Freedom, Security and Justice ten years on: Successes and future challenges under the Stockholm Programme*. Brussels: Centre for European Policy Studies, 2010, 104 strán.
- HUSABØ, E. J. – STRANDBAKKEN, A. *Harmonization of Criminal Law in Europe*. Antwerpen – Oxford: Intersentia, 2005, 157 strán.
- IVOR, J. *Európsky vyšetrovací príkaz na účely odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky*. In: *Košické dni trestného práva – perspektívy vývoja európskeho trestného práva: zborník vedeckých príspevkov z interdisciplinárnej celoštátnej vedeckej konferencie s medzinárodnou účasťou*. Košice: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, 2018, s. 9 – 14.
- KLIMEK, L. (ed). *Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie za roky 2018 až 2022 vo veciach trestných*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2024, 204 strán.
- KLIMEK, L. *Európsky vyšetrovací príkaz – vývoj v oblasti získavania dôkazov na účely trestného konania*. In: *Justičná revue*, roč. 63 (2011), č. 8 – 9/2011, s. 1145 – 1151.
- KLIMEK, L. *Mutual Recognition of Judicial Decisions in European Criminal Law*. Cham: Springer, 2017, 742 strán.
- KLIMEK, L. *Rok 2020: európsky ochranný príkaz, európsky vyšetrovací príkaz*. In: *Mílniky práva v stredoeurópskom priestore 2013: zborník z medzinárodnej vedeckej konferencie doktorandov a mladých vedeckých pracovníkov*. Bratislava: Univerzita Komenského v Bratislave, 2013, s. 876 – 881.

KLIMEK, L. *Základy trestného práva Európskej únie*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2017, 264 strán.

ZÁHORA, J. – ŠIMOVCĚK, I. *Zákon o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach: komentár*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2020, 344 strán.

Právne predpisy

Dohoda medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísaná v Schengene dňa 14. júna 1985). Úradný vestník ES, C 239/3, 22. september 2000

Dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, vypracovaný Radou v súlade s článkom 34 Zmluvy o Európskej únii. Úradný vestník ES, C 197/3, 12. júl 2000.

Európsky dohovor o vzájomnej pomoci v trestných veciach. Rada Európy, Štrasburg, 20. apríl 1959.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach. Úradný vestník EÚ, L 130/1, 1. máj 2014.

Zákon Národnej rady SR zo 6. septembra 2017 č. 236/2017 Z. z. o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach v znení neskorších predpisov.

Zmluva o Európskej únii. Úradný vestník EÚ, C 83/13, 30. marec 2010.

Zmluva o fungovaní Európskej únie. Úradný vestník EÚ, C 83/47, 30. marec 2010.

Judikatúra Súdneho dvora EÚ a súvisiace dokumenty

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 24. októbra 2019 vo veci C-324/17, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov I“).

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 11. novembra 2021 vo veci C-852/19, *Ivan Gavanozov* („Gavanozov II“).

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 8. decembra 2020 vo veci C-584/19, *A. a iní*.

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 16. decembra 2021 vo veci C-724/19, *H. P.*

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Krajský súd pre trestné veci Viedeň (*Landesgericht für Strafsachen Wien*) (Rakúsko) 2. augusta 2019 – trestné konanie proti A. a ďalším neznámym páchatelom (vec C-584/19).

- Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 1. októbra 2019 – Trestné konanie proti H. P. (vec C-724/19).
- Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 31. mája 2017 – Trestné konanie proti Gavanozovovi (vec C-324/17).
- Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Špecializovaný trestný súd (Bulharsko) 21. novembra 2019 – Trestné konanie proti Ivanovi Gavanozovovi (vec C-852/19).

Ostatné zdroje

- Dôvodová správa k zákonu o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach.
- Iniciatíva Belgického kráľovstva, Bulharskej republiky, Estónskej republiky, Španielskeho kráľovstva, Rakúskej republiky, Slovinskej republiky a Švédského kráľovstva na smernicu o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (2010/C 165/02).
- KLIMEK, L. *European Investigation Order: Rigorous Thesis*. Trnava: University of Ss. Cyril and Methodius in Trnava, 2016, 111 strán.
- Komisia Európskych spoločenstiev (2005): Oznámenie o vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí v trestných veciach a o posilnení vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi. KOM(2005) 195.
- Komisia európskych spoločenstiev (2009): Zelená kniha o získavaní dôkazov v trestných veciach medzi členskými štátmi a o zabezpečení ich prípustnosti, KOM(2009) 624.
- Presidency Conclusions, Tampere European Council 15–16 October 1999*, European Council. In: VERMEULEN, G. *Essential texts on International and European Criminal Law*. 4th edition. Antwerpen: Maklu Publishers, 2005, s. 327 – 341.
- Proposal for a Directive of the European Parliament and the Council regarding the European Investigation Order in criminal matters, 2010/0817 (COD).
- Rýchlejšie a účinnejšie cezhraničné vyšetrovanie trestných činov v EÚ [online]. Dostupné na <<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/LSU/?uri=celex:32014L0041>> [2024-06-13].

Štokholmský program – otvorená a bezpečná Európa, ktorá slúži občanom a chráni ich. Úradný vestník EÚ, C 115/1, 4. máj 2010. Pozri taktiež Akčný plán na implementáciu Štokholmského programu, KOM(2010) 171.

O autorovi

Doc. JUDr. et PhDr. mult. Libor Klimek, PhD., Dr. h. c. je advokát, vysokoškolský učiteľ, autor a recenzent.

V aplikačnej praxi pôsobí ako samostatný advokát so sídlom v Starom Meste Bratislavy. Je špecialistom pre trestné právo. V minulosti pôsobil ako poradca prvého senátu Ústavného súdu SR vo veciach trestného práva. Pôsobil taktiež na Ministerstve spravodlivosti SR ako spolutvorca zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a spolutvorca Európskej siete pre práva obetí. Neskôr založil vlastnú advokátsku kanceláriu v Bratislave. Právne služby poskytoval klientom z 10 krajín (SR, Nemecko, Rakúsko, Spojené kráľovstvo, Taliansko, Belgicko, Poľsko, Maďarsko, Srbsko a Litva).

Na akademickej pôde pôsobí ako docent na Katedre trestného práva, kriminológie, kriminalistiky a forenzných disciplín Právnickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici. Ako hosťujúci profesor prednáša na Právnickej fakulte Lipskej Univerzity v Nemecku. Je externým členom štátnicových komisií trestného práva v doktorandskom stupni štúdia (PhD.) na Právnickej fakulte Trnavskej univerzity, Právnickej fakulty Univerzity Komenského, Právnickej fakulty Univerzity Karlovej v Prahe (Česká republika) a Právnickej fakulty Univerzity vo Vilniuse (Litva).

Pravidelne prednáša na medzinárodných kongresoch, konferenciách a prednáškových pobytoch doma a v zahraničí, v minulosti napríklad v Oxforde (Spojené kráľovstvo), v Cambridge (Spojené kráľovstvo), v Lipsku (Nemecko), v Moskve (Rusko), v Prahe (Česko) či vo Varšave (Poľsko).

Je autorom renomovaných svetových vydavateľstiev *Wolters Kluwer* a *Springer*, ako aj časopisov *Justičná revue* a *Štát a právo*. V Moskve pôsobí ako člen redakčnej rady časopisu *Economic Problems and Legal Practice* (Ekonomické problémy a právna prax). Publikoval viac než 200 diel, a to vo viacerých krajinách sveta. Jeho diela boli citované takmer vo všetkých krajinách Európy, ale taktiež v mnohých krajinách Ázie (napr. v Japonsku, Číne, Iráne, Južnej Kórei, Thajsku) či krajinách Ameriky (napr. Spojené štáty Americké a Brazília), a v dielach renomovaných vydavateľstiev, ako napríklad Oxford University Press, Cambridge University Press, C. H. Beck, Springer či Wolters Kluwer. Citoval ho taktiež Európsky parlament a generálny advokát Súdneho dvora EÚ (vo veci C-268/17 – A. Y.).

Venuje sa taktiež posudkovej a expertíznej činnosti. Je oponentom diplomových, rigorózných a dizertačných prác. Je recenzentom odborných a vedeckých kníh vydaných na Slovensku, ako aj v zahraničí. Posudzuje odborné a vedecké články pre domáce a zahraničné časopisy – napr. pre časopis *Justičná revue*, ktorý vydáva Ministerstvo spravodlivosti SR, vo Švajčiarsku pre časopis *Pravidlá* [Laws], ako aj pre ruský časopis *Ekonomické problémy a právna prax* [Проблемы экономики и юридической практики], ktorý vydáva renomované moskovské vydavateľstvo Yur-VAK. Ako národný expert pre slovenské trestné právo vypracováva právne analýzy pre Ústav právnych vied Poľskej akadémie vied vo Varšave a participuje ako externý člen na jej medzinárodných projektoch.

Vzdelanie v odbore právo nadobudol na Fakulte práva Bratislavskej vysokej školy práva (2010). Na Univerzite v Cambridge získal certifikát britskej angličtiny (2011). Doktorandské štúdium v odbore trestné právo a obhajobu dizertačnej práce *European Arrest Warrant* (neskôr publikovaná vydavateľstvom Springer ako monografia, 2015, 375 strán) absolvoval s vyznamenaním, a to na Fakulte práva Paneurópskej vysokej školy (2013). Na Právnickej fakulte Trnavskej univerzity obhájil habilitačnú prácu *Mutual Recognition of Judicial Decisions in European Criminal Law* (Springer, 2017, 742 strán) a bol habilitovaný na docenta v odbore trestné právo (2018).

Ovláda a pravidelne používa päť jazykov